

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 534

Onder de puinhoopen van Messina

15 Cent

Een vreeselijke stoot deed het gewelf wankelen en een breede kloof opende zich.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

ONDER DE PUINHOOPEN VAN MESSINA.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een vriend in den nood.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een groote, fraaie limousine draaide den hoek om van Hampstead Heath Corner, schoof een achterlaantje in, dat tusschen twee rijen tuinen in, in het late herfstlicht lag te dommen en kwam tot stilstand vlak voor een tuinpoortje van een grooten tuin, welke behoorde tot een der groote, fraaie huizen van Queens Road.

Het portier opende zich en een lange, slanke heer, in keurige kleeding steeg uit, opende het tuinpoortje en verdween, na den chauffeur met een handbeweging te hebben gegroet.

Onmiddellijk daarop schoof de auto weer vooruit, reed het achterlaantje uit en werd toen in een garage, die onmiddellijk aan den zoeven genoemden tuin grensde, gereden. De chauffeur, een reusachtige zwaar gebouwde man in eenvoudige, donkerblauwe livrei, stapte van zijn zitplaats achter het stuurrad, sloot de benzine-toevoer af, zoodat een onbevoegde van den wagen geen gebruik kon maken en ging daarna, tamelijk haastig, de garage uit.

Het scheen, dat hij voor zijn patroon een boodschap moest doen, want hij had een brief in zijn hand.

De chauffeur ging het achterlaantje heele-

Raffles 534.

maal ten einde, draaide toen een hoek om en kwam nu op Queens Road, een breeden straatweg, aan weerszijden bebouwd met mooie heerenhuizen of villa's.

Hij kwam nu ook langs het huis No. 14, aan welks achterzijde de tuin grensde, waar zoeven zijn meester uit de automobiel naar binnen was gestapt en onwillekeurig keek hij die richting uit. Dat was natuurlijk meer uit gewoonte, dan wel omdat hij daartoe een bizondere reden had.

Op de breede, hardsteenen stoep stond een heer, die blijkbaar had aangebeld en nu wachtte totdat hem de deur zou worden geopend.

De chauffeur bleef even staan. Hij scheen verbaasd.

„Hé," mompelde hij tot zich zelf, „daar begriep ik niets van. Zoeven stapte mylord uit aan het tuinpoortje en nu staat hij weer hier. Dat gaat me boven m'n pet. O, nee," vervolgde hij eensklaps en hervatte zijn wandeling, „nu zie ik het. Het is mylord niet. Het zal een bezoeker zijn, maar hij gelijkt sprekend op mijn meester, ik geloof dat iedereen zich zou hebben vergist."

Na deze woorden halffluid voor zich te heb-

ben gemompeld, liep de chauffeur verder en verdween weldra om den hoek.

Intusschen was de bezoeker, die op de stoep van het huis no. 14 had gestaan binnengelaten en nu was de rust in deze kalme en stille wijk van het deftige Londen teruggekeerd.

Na hoogstens vijf minuten keerde de chauffeur terug, sloeg de achterlaan weer in en begaf zich regelrecht naar de garage, om daar de auto, die zoeven was gebruikt, te gaan schoon maken.

Hij opende de buitendeur met zijn sleutel en weldra verkondigde een vroolijk gefluit, dat de man opgewekt aan het werk was gegaan.

Iedereen in de buurt kende dezen reusachtigen man, die weliswaar over spieren als kabeltouwen en over een kolossale kracht beschikte, maar tevens een hart van goud had, zoodat hij bijna nimmer van zijn buitengewone kracht behoefde gebruik te maken. Hij was goede vrienden met alle kinderen, die 's morgens vroeg in de kinderwagens naar Kensington Gardens werden gereden en niet minder met de knappe, roodwangige dienstmeisjes, die deze wagentjes voortduwden.

Hij kende ze allen bij den voornaam en als hij ze dan ontmoette, klonk er immer een vroolijke groet.

„Dag Jane, Bessy of Mary,” klonk het dan, waarop steeds onveranderlijk werd geantwoord:

„Dag mijnheer Henderson” of: „Dag mijnheer James!”

Hieruit kunnen de lezers dus opmaken, dat de chauffeur James Henderson heet.

Henderson was reeds jaren in dienst van den bekenden, ietwat zonderlingen filantroop Lord William Aberdeen, voor wiens villa we zoeven den vreemdeling hebben zien staan, die door Henderson voor zijn meester werd gehouden.

Het was geen wonder, dat hij zich had vergist. De bezoeker leek inderdaad zeer veel op den heer des huizes.

Wie de beide mannen had gezien, die nu tegenover elkaar stonden in de gezellige studeerkamer van Lord Aberdeen, had hen stellig voor een tweeling gehouden. Zij hadden bijna dezelfde lange, slanke gestalte en niet alleen hun gelaatstrekken geleken op elkaar, maar ook het haar en de kleur der huid. Toch was de een een Engelsche Lord, de ander een Siciliaansche markies uit Messina, de trouwe vriend van den eerste.

Een groot verschil lag echter in hun oogen. Die van den Engelschman hadden een uitdrukking van fierheid, levenslust en kracht, terwijl het gelaat van den aristocratischen Zuid-Italiaan sprak van droeve neerslachtigheid.

„Stel u gerust, mijn beste markies Finori,” zei Lord Aberdeen, terwijl hij zijn vriend de hand drukte, „neem plaats en vertel mij meer over den plotseligen dood van uw hooggeachten vader. Wie had dat gedacht, toen hij nauwelijks een jaar geleden zoo vol kracht en gezondheid met ons den Etna besteeg! Ik kan nog bijna niet aan zijn dood gelooven!”

De jonge markies Finori had plaats genomen en drukte zijn batisten zakdoek tegen de oogen. Hij bedwong met moeite zijn tranen.

„Ach, Aberdeen, het lijkt mij zelf bijna onmogelijk! Het verschrikkelijke echter is, dat ik zelf niets anders omtrent het ongeluk weet dan dat volgens schrijven van de overheid van Messina mijn goede vader met zijn zeiljacht op zee is omgekomen, tijdens een plotseling opgekomen storm.

„Men heeft de hem toebehoorende voorwerpen, zijn jas, verdere kleedingstukken en pet gevonden en het gehavende jacht werd bij Catania op het strand geworpen!”

„En is zijn lijk niet gevonden?” vroeg lord Aberdeen die met gespannen aandacht luisterde.

„Tot heden nog niet! Is dat niet verschrikkelijk? En bovendien denk eens, Aberdeen, in opdracht der Siciliaansche Bank werd mij door den advocaat Lavici medegedeeld, dat zijn vermogen, ten bedrage van een millioen lire, dat daar was gedeponneerd, kort voor het ongeluk op een cheque van mijn vader teruggehaald is.

„Maar het vreemdste komt nog. Vóór ik van het ongeluk hoorde, dat mijn vader had getroffen, ontving ik van hem een brief, die mij zeer verwonderde en verontrustte. Hij schreef mij daarin, dat hij een voorgevoel had van zijn naderend einde en wenschte, dat ik mij naar een vrouw zou begeven, een Siciliaansche, die hier in Londen woont en die met buitengewone gaven moet bedeed zijn. Zij is zoo iemand als Madame de Thébes te Parijs, die, zooals gij weet, heel vaak de toekomst met groot succes heeft voorspeld.

„Hij gaf te kennen, dat hij gaarne wilde weten wat deze vrouw mij zou kunnen voorspellen omtrent mijn en zijn toekomst. Zooals ik U al zei, was ik over dat schrijven tamelijk verwonderd, daar mijn vader niet bijgeloovig van aard was, maar het kan zijn dat de ongerustheid, die hij koesterde over zijn lot, hem heeft veranderd. Ik weet echter waarlijk niet wat ik doen zal. Wat zoudt gij mij raden?”

„Hoe heet die vrouw, die Siciliaansche de Thébes?” vroeg Lord Aberdeen.

„Dat weet ik niet,” antwoordde de markies. „Mijn vader gaf mij alleen haar adres, Strand 40 East End.”

Op het hooren van dit adres trok Lord Aberdeen een bedenkelijk gezicht.

„Dat is geen zeer aanbevelenswaardige buurt," zeide hij.

„Zoo," zei de markies, „nu, dat dacht ik wel, maar wij kunnen redelijkerwijze ook niet verwachten, dat zoo'n vrouw in een paleis woont in een deftige buurt, is het wel? Maar luister nog even verder.

„Bovendien verzocht mijn vader mij in dien brief, zoo spoedig mogelijk terug te keeren, daar hij gewichtige familiezaken met mij te bespreken had. Verder is de daarin vermelde wissel van 5000 lire intusschen aangekomen. Ik zal dus over eenige dagen naar mijn vaderland teruggaan, maar als een geheel ander mensch! Hoe vreeselijk is dit alles! Dit verschrikkelijke ongeluk, dat als een bliksemstraal uit helderen hemel mij heeft getroffen, rooft mij bijna het verstand. Alles is zoo onwaarschijnlijk en toch valt er niet aan te twijfelen!

„Geef mij raad, help mij, Aberdeen! Gij zijt de eenige vriend die mijn volle vertrouwen geniet! Wat moet ik doen! Hoe moet ik in dit geval handelen?"

De markies wrong de handen, terwijl twee groote tranen langs zijn bleeke wangen rolden.

Lord Aberdeen keek naar het blauwe rookwolkje uit zijn sigarette en dacht na. Daarop keek hij zijn vriend die zoo innig bedroefd was, vol medelijden aan en zei:

„Alles wat ik kan doen, beste markies, zal ik, al was het alleen uit hoogachting voor uw edelen vader, in het werk stellen. Maar ik begriep nog niet alles. In deze geheimzinnige zaak zijn vooral twee punten, die nog opgehelderd moeten worden: ten eerste de vreemde wensch van zulk een verstandigen ouden man als uw vader was, de wensch om bij een waarzegster de toekomst te vragen en ten tweede het gezamenlijke verdwijnen van — vergeef mij de combinatie — uw vader en zijn vermogen op de Bank!

Het kan ook mogelijk zijn, dat de wensch van uw vader om de toekomst te willen weten zijn oorzaak vond in het voorgevoel, dat de oude heer had van het naderend ongeluk. Mag ik den brief eens zien?"

De markies was nu kalmer geworden. Reeds het bewustzijn, een vriend aan zijn zijde te hebben, had hem getroost. Hij haalde den brief uit zijn zak te voorschijn en gaf hem aan Lord Aberdeen.

Deze las hem aandachtig door. Een oogenblik schitterden zijn oogen met metaalharden glans.

„Wat een prachtig, regelmatig handschrift had uw vader!" zei hij.

„Ja, als hij het, zooals bij dezen brief het geval blijktbaar was, op zijn gemak deed! Anders schreef hij in den regel sneller, loopender

en daardoor minder duidelijk, mijn goede vader!"

Lord Aberdeen knikte veelbeteekenend.

„Het is een mooie, goed gestelde brief!" merkte hij op. „Ik zou den inhoud ervan graag nauwkeurig willen onthouden! O juist, daar staat dat over de waarzegster. Zoo; een Siciliaansche! Zoudt u mij den brief misschien nog eenigen tijd willen toevertrouwen?"

„Zoo lang gij wilt, beste vriend! Ik ken dit laatste schrijven van mijn lieven vader woordelijk uit het hoofd!"

De lord stak den brief bij zich.

„Verberg mij uw gedachten niet, mylord," smeekte de Siciliaan op levendigen toon. Hij merkte zeer goed, dat zijn vriend het zijne dacht over den brief. „Spreek openhartig met mij! Deel mij uw gevolgtrekkingen mee en zeg mij, wat ik moet doen."

„Mijn waarde Finori," antwoordde de Lord, „ik wil uw hoop of vrees niet overhaast opwekken. Ik weet nog te weinig. Maar ik verzoek u, mij ten volle te vertrouwen, ook als ik mijn vermoedens nog voor mij houd!

„Had uw vader, zooals dat in bijna alle Italiaansche steden en in de meeste Italiaansche adellijke families voorkomt, vijanden?"

De markies hief verschrikt de hand op.

„Om Godswil, Aberdeen! Gij wilt toch niet zeggen, dat mijn dierbare vader het slachtoffer van een moordenaar is geworden? O, in dat geval —"

„Ik weet nog niets, Finori! Blijf toch kalm! Ik zal mijn best doen, alles te weten te komen!

„Beloof mij, u niet te zullen opwinden, maar mij kalm en bedaard te antwoorden op de vragen, die ik u zal moeten stellen."

„Gij hebt gelijk, mylord! Maar voor zoover ik weet, bezat mijn vader in zijn particulier leven geen enkelen vijand en ook van familietwisten heb ik nimmer gehoord. Hij genoot de algemeene achting door zijn eerlijk, openhartig en welwillend karakter."

„Des te moeilijker wordt de zaak!" antwoordde lord Aberdeen. „Maar ik heb mij voorgenomen, haar op te helderen en licht te brengen in deze geheimzinnige duisternis, als gij het tenminste goed vindt."

„Ik wensch niets vuriger, beste kerel! O, hoe kan ik u danken?"

„Door te doen, wat ik u zal raden."

„Dolgaarne! Gij neemt mij een steen van het hart, als gij mijn zaak wilt behandelen! Ik merk het maar al te goed, hoezeer deze harde slag mij heeft getroffen. Ik zou zelf niet in staat zijn, in dezen chaos van gedachten en mogelijkheden den weg te vinden."

De lord knikte en stak nadenkend een nieuwe sigarette aan.

„Als gij mij belooft mijn aanwijzingen te volgen, zelfs als gij de doelmatigheid ervan

niet dadelijk inziet, wil ik uw zaak tot de mijne maken. Daar ik op het oogenblik geen andere bezigheden heb, die dringend zijn, zal ik u hoogstwaarschijnlijk naar Messina begeleiden!"

De markies sprong als geëlectriseerd op. Zijn oogen straalden en voor het eerst vloog een uitdrukking van vreugde over zijn aristocratische, maar droefgeestige trekken.

"O, mijn dierbare vriend!" riep hij met echte Italiaansche levendigheid, terwijl hij lord Aberdeen zijn handen reikte, „als gij dat voor mij zoudt willen doen, zou ik u eeuwig dankbaar zijn! Ik durfde u dat niet vragen, maar het lag mij op het hart! Nu zie ik mijn zaak niet zoo wanhopig in als tot dusverre. Gij, die alles kunt wat gij wilt, zult ook nu slagen!"

De lord glimlachte vriendelijk en drukte den opgewonden Italiaan de handen.

"Niet te snel, Finori! — *chi va piano, va sano!*¹⁾ zegt een Italiaansch spreekwoord! Gij overschat, met uw aangeboren vriendelijkheid, mijn zwakke krachten! Ik zal het probeeren. Of ik echter succes zal hebben is een andere zaak!"

"Heb dank, hartelijken dank, Aberdeen!" riep de markies vol geestdrift uit. „Ik ben nu volkomen kalm. Alles zal nog wel terecht komen, als gij de zaak ter hand neemt. Ik voeg mij gaarne blindelings naar al uw wenschen en schikkingen!"

"Luister dan naar mijn eersten wensch in het belang der zaak," zei lord Aberdeen.

"Spreek, vriend, spreek! Uw wensch is mij een bevell!"

De lord dacht eenige oogenblikken na. Hij blies een rookwolk voor zich uit en zei plotse-ling:

"In de eerste plaats en voor ik het vergeet, moet gij mij beloven niet naar de bedoelde waarzegster te gaan."

Markies Finori keek eenigszins verbaasd op.

"Niet naar haar toegaan? Maar mijn vader heeft het mij toch als het ware bevolen. Het is zijn laatste wensch!"

"Desondanks, markies!" antwoordde lord Aberdeen glimlachend. „Overigens is het, volgens mij, nog geen uitgemaakte zaak, dat dit vreemde verlangen werkelijk de wensch van uw vader is geweest!"

Ik ben zoo vrij, daaraan te twijfelen, waarin ik nog versterkt word door het keurige schrift van den brief! Gij moet er niet heengaan, beste vriend!"

"Maar mylord! Den wensch van mijn vader niet opvolgen? Twijfelt gij aan de echtheid van den brief? Ik kan u verzekeren dat het

stellig en zeker zijn handschrift is, alleen bijzonder keurig geschreven!"

"Dat is voor mij juist een reden om bijzonder voorzichtig te zijn met ons oordeel. Vergeet niet, dat iemand, die het heeft over een voorgevoel van zijn naderend einde waarschijnlijk niet zeer kalm is geweest, zoodat het handschrift daarvan de sporen moet dragen. Volgens U schreef Uw vader alleen dan mooi en regelmatig, wanneer hij kalm was, dus. . . . Bovendien is een handschrift heel goed na te maken, wanneer men tot voorbeeld een handschrift kan nemen, dat regelmatig is geschreven en niet een, dat slordig is en verschillende afwijkingen toont, die moeilijk te imiteeren zijn."

"Dus volgens U zou de kans bestaan, dat die brief niet door mijn vader is geschreven?" vroeg de markies met schitterende oogen, want hierdoor kwam de hoop in zijn hart weer boven.

"Ongetwijfeld," meende Lord Aberdeen. „Dat is volstrekt niet buitengesloten."

"Maar zou het dan juist niet zaak zijn, om naar de genoemde waarzegster toe te gaan? Me dunkt daar kan een spoor gevonden worden, dat de moeite waard is te worden gevolgd."

"Die opmerking is juist!" antwoordde lord Aberdeen toestemmend. — En toch moogt gij dat bezoek niet afleggen! Als de brief valsch is, dan hebben wij hier het eerste spoor, de eerste vingerwijzing tot een misdaad."

"Ik begrijp u niet, Aberdeen! Als dat zoo is — en gij hebt zeer zeker gelijk — dan begrijp ik niet, waarom gij mij wilt beletten, dat spoor te volgen! Juist dan is het mij een heilige plicht, de waarzegster op te zoeken. Dit kunt gij mij niet beletten."

"Ik dacht dat gij blindelings al mijn wenschen wildet gehoorzamen, markies?" zei Lord Aberdeen lachend, doch niet zonder eenige ironie.

"Zeker, Aberdeen, dat wil ik ook! Ik ben u immers zoo dankbaar voor de mij toegezegde hulp, maar in dit geval — dat moet gijzelf inzien — kan ik niet anders, ik moet de waarzegster opzoeken! Wij moeten dat spoor trachten te volgen!"

"Wie beweert dan, dat dat niet zal gebeuren?" vroeg de Lord op kalmen toon. „Als gij niet gaat, dan is daarmede nog niet gezegd, dat niet een ander in uw plaats zal gaan! Als gij er namelijk niets tegen hebt, zal ik zelf haar bezoeken!"

Finori sloeg zich met de hand tegen het voorhoofd.

"Dat ik daaraan niet eerder dacht! Ja, als gijzelf — dat is iets anders! Maar Aberdeen, beste vriend, verbergt gij mij niets? Zou er geen gevaar verbonden zijn aan dat bezoek?"

¹⁾ Hollandsch: Haastige spoed is zelden goed.

Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als U eenig leed overkwam!"

„Kom, waaraan denkt gij, markies! Hier in Londen! Neen, wees niet bang! Ik vrees alleen, dat gij de zaak minder kalm zoudt behandelen dan ik. Dat is alles. Mijn positie als buitenstaander veroorlooft mij om alles nauwkeurig in mij op te nemen en zooveel mogelijk uit te vorsch, opdat wij van dit punt kunnen uitgaan. Zijt gij het niet met mij eens?"

„Gij hebt gelijk, Aberdeen! De zaak kan niet beter worden onderzocht dan door uw persoonlijke bemoeiing. O, ik ben u eeuwig dankbaar!"

„Mooi! Wij zijn het dus eens!" zei de Lord glimlachend, terwijl hij belde.

Toen Gaston, de oude kamerdienaar van Lord Aberdeen verscheen, zei deze tot Finori:

„Luister eens goed, waarde markies. Daar ik in uw plaats naar de waarzegster ga, is het wenschelijk, dat ik zooveel mogelijk op u gelijk, want wij weten natuurlijk niet of die waarzegster U reeds niet eens heeft gezien. En als zij zou zien, dat iemand tot haar kwam onder een valschen naam, dan zou zij daardoor als het ware gewaarschuwd worden, op haar hoede zijn en niets loslaten wat ons van nut zou kunnen zijn. Nu is mijn plan mij te vermommen, zooals gij zijt en ik heb daarvoor uw kleeren nodig. Ga nu even met Gaston mee, die U mijn kamer zal wijzen. Trek daar uw kleeren uit en trek zolang andere kleding aan. Toevallig ligt een artiesten-costuum, dat ik onlangs heb gedragen, gereed. Dat kunt ge aantrekken. Het zal u niet alleen goed staan, maar ook uitstekend passen. Het is naar mijn maat gemaakt en wij hebben zoowat hetzelfde figuur. Het costuum bestaat uit een fluweelen buis, grijze pantalon, een geborduurd vest en een groote flambard. Ga nu gauw!"

Terwijl hij dit zeide, duwde hij den markies met vriendelijken drang de kamer uit.

Finori keek een oogenblik verbaasd, maar volgde daarna vol ijver den kamerdienaar naar de kleedkamer.

Lord Aberdeen liep in de kamer op en neer, terwijl hij een nieuwe sigarette aanstak. Na eenige oogenblikken belde hij tweemaal. Daarop nam hij den brief uit zijn jas en ontvouwde hem.

„Juist! No. 40 Strand East London! Een gevaarlijk buurtje!"

Hij was juist bezig, een paar sierlijke, bijzonder fijn bewerkte Colt-revolvers uit een lade van zijn schrijftafel te nemen, toen zijn vriend en secretaris, Charles Brand, binnenkwam. Op diens vragenden blik antwoordde de lord glimlachend:

„Handenvol arbeid, Charly! Leg je werk

voor een poosje neer, maar alles netjes opruimen, hoor!"

„Den Hemel zij dank!" riep Brand met oprechte blijdschap.

„Deze uitroep getuigt niet van groote geestdrift voor je werk" hernam zijn vriend. „Maar het zij je voor dezen keer vergeven. Een reis naar Italië zou je misschien liever zijn dan je secretariaat, nietwaar?"

„Ik zou wel eens willen weten, wie daarop „neen" zou antwoorden!" meende Brand.

„Tot dank voor je oprechtheid, mijn beste Charly, zal je wensch in vervulling komen!"

Brand keek hem met open mond aan.

„In ernst?" vroeg hij verbaasd.

„Natuurlijk! Het zal in dit seizoen niet precies een plezierreis zijn, maar het is ernst! Luister maar!

„Je gaat nu het allereerst naar den Italiaanschen consul en neemt de passen van ons allen en ook van markies Finori mee. Ik heb zoo juist bezoek van hem gekregen en hij heeft me een heeleboel verteld, dat ik nu zoo, één, twee, drie, niet over kan vertellen, maar dat het in ieder geval noodzakelijk maakt, dat wij zoo spoedig mogelijk naar Italië vertrekken. Geef den secretaris van den consul mijn kaartje, dan word je onmiddellijk geholpen. Zeg dat er haast bij is en dat we graag morgenavond, hoogstens overmorgenochtend willen vertrekken.

Aan het werk, mijn jongen! Wij gaan naar de blauwe Middellandsche Zee, al is die misschien in December ook eenigszins anders van kleur!"

Charly was buiten zichzelf van vreugde. Hij sprong met beide beenen in de lucht en snelde als een wervelwind de kamer uit, vermoedelijk om zijn schrijfwerk in een hoek te gooien of om het keurig netjes in zijn schrijftafel weg te bergen.

Toen Brand het vertrek had verlaten, nam Lord Aberdeen de telefoon van den haak van de huisleiding en drukte op den knop van de garage.

Hij kreeg onmiddellijk zijn chauffeur Henderson aan de telefoon.

„Ben jij daar James?" vroeg de lord.

Er klonk een bevestigend antwoord van de andere zijde van den draad en de lord vervolgde:

„James, er is werk aan den winkel. Laat voorloopig alles wat je onder handen hebt, staan en ga met de eerste den besten trein naar Gravesend. Daar ligt, zooals je weet, de „Zeemeeuw". Maak ons motorjacht onmiddellijk gereed voor een zeereis. We gaan naar Italië en wel zoo spoedig mogelijk. Denkelijk morgenavond, maar zeker niet later dan overmorgenochtend. Sla de noodige benzine en olie in en wacht dan even op mijnheer Brand,

die naar den Italiaanschen consul is voor de passen en raadpleeg hem even over het mee te nemen proviand. Enfin, ik behoef niet verder uit te weiden. Ik kan alles wel aan je overlaten, niet waar James?"

„In orde, mylord," zei de reus, wiens oogen schitterden op het hooren van deze orders. Hij was van alle markten thuis en bestuurde niet alleen de auto's van zijn meester, maar was ook als stuurman van het motorjacht uitstekend op zijn plaats, terwijl hij nog andere eigenschappen bezat, die in den loop van dit verhaal wel zullen blijken.

Juist toen het gesprek met Henderson afgelopen was, kwam Gaston binnen met de kleeren van den markies.

Nauwelijks was de lord er mee gereed om ze aan te trekken, toen Finori de kamer binnentrad en van verbazing bleef staan. Het scheen hem toe, alsof hij zijn dubbelganger voor zich zag staan.

„Ga hier eens voor den spiegel zitten, markies!" zei lord Aberdeen. „Wij gelijken toch al op elkaar als broeders, maar een paar strekjes zullen niet hinderen!"

Hij haalde zijn penseelen en kleurwatertjes voor den dag en maakte op zijn eigen gelaat de gelijkenis tusschen zichzelf en den markies zoo frappant, dat het een wonder geleeke. Reeds wilde hij beginnen, de trekken van Finori in zijn eigen te veranderen, toen hij aarzelend zei:

„Neen! Wij gelijken te sterk op elkaar. Het is ook eigenlijk niet noodig, dat wij van rol verwisselen. Het is voldoende, dat ik optreed als markies Finori. Als gij lord Aberdeen voorsteldet, zoudt gij gevaar loopen, juist door die gelijkenis herkend te worden. Gij spreekt zoo uitstekend Engelsch, dat gij heel goed voor een Amerikaansch artist kunt doorgaan!"

Hij ging naar een kast in den muur en nam daaruit een pruik met overvloedige artistenlokken van bruinachtige kleur en een daarbij passend puntbaardje. Hiermee tooide hij den Italiaan, waardoor deze een geheel ander uiterlijk kreeg.

„Ziet gij, Finori, dat is beter voor u; niemand zal in den genialen Amerikaanschen schilder Mr. Cook, dien gij nu in mijn spiegel bewondert, den aristocratischen markies Luigi Finori herkennen!"

„O, Aberdeen!" riep de pseudo-schilder vol geestdrift uit, „gij zijt mijn reddende engel — mijn Voorzienigheid! Ik zou niet weten, wat ik zonder u zou moeten beginnen!"

„Laat ons het beste ervan hopen, Finori! Maar zeg eens, kunt gij zoo'n beetje schetsen en krabbelen, om volkomen in uw rol te kunnen blijven?"

De nieuwbakken artist glimlachte.

„Wat dit betreft, kunt gij gerust zijn. Dat is

ons, Italianen, aangeboren. Gij zoudt niet gelooven, hoeveel ik al heb verkwest aan papier, potlood en verven! Ik heb allerlei pogingen gedaan om met pastel en olieverf te teekenen, ik heb zelfs in klei geboetseerd! Eenige mijner werken die mijn vader, een zeer partijdig beoordeelaar natuurlijk, voor meesterwerken hield, moeten zich nog in ons oude paleis in Messina bevinden."

„Maar dat treft prachtig, markies!" riep lord Aberdeen uit. „Gij schetst dus alles wat gij onder oogen krijgt, goed of slecht, dat komt er niet op aan!"

Hij stond op. Daar het intusschen donker was geworden, draaide hij het electriche licht aan en liep naar het raam, dat uitzag op den grooten tuin, om de gordijnen te sluiten.

Op dit oogenblik knalde buiten een schot, de kogel vloog vlak langs zijn hoofd, door de vensterruit en kwam in den tegenoverliggenden muur terecht. Bliksemsnel had de Lord, met groote tegenwoordigheid van geest, een zijner voortreffelijke Colt-revolvers uit zijn zak te voorschijn gehaald. Bijna terzelfder tijd had hij, zonder de ruiten te sparen, in de richting gevuurd, waaruit het schot was gekomen.

In het volgende oogenblik had hij een der openslaande ramen geopend en was hij naar buiten gesprongen om, met zijn revolver in de vuist, den sluipmoordenaar te achtervolgen.

Finori was juist van plan, hem te volgen, toen Brand de kamer binnenvloog.

„Wat is er gebeurd? Wie heeft geschoten?" vroeg hij ademloos.

„Vraag niets, Mr. Brand! Het was op mij gemunt!" zei Finori. „Uw vriend is mijn redder! Maar wij mogen hem niet met deze sluipmoordenaars alleen laten! Vooruit, naar het park!"

De beide jonge mannen sprongen als katten het raam uit, terwijl in het park opnieuw twee revolverschoten knalden.

De lezers, die zich er over mochten verwonderen, dat een man als Lord William Aberdeen, die toch zeker tot de hooge aristocratie van Engeland mag worden gerekend, zich zoo koelbloedig toonde bij het knallen der schoten en ook, dat hij zoo buitengewoon handig en als vanzelf sprekend met kleurwatertjes en valsche pruiken wist om te gaan, zullen hierover minder verwonderd zijn als zij hooren, dat Lord William Aberdeen slechts een schuilnaam was voor Lord Edward Lister, oftewel John Raffles, den wereldbekenden gentleman-inbreker.

Raffles, die reeds jaren lang door de politie van alle Europeesche landen en ook die van Amerika werd gezocht, leefde nochtans als ambteloos burger geregeld in Londen en ontving in zijn villa te Hampstead Heath vaak

verschillende autoriteiten, zelfs wel inspecteurs en commissarissen van politie, die er natuurlijk niet het minste begrip van hadden, dat zij met den gentleman-dief te doen hadden.

Dit was het gevolg van de fijne vermomningskunst van Raffles, die nimmer op zijn nachtelijke strooptochten uitging, zonder zich van een masker voorzien, of wel zich vermomd te hebben, in welke kunst hij het, zooals wij zoeven hebben gezien, zeer ver gebracht had.

Verder bezat de meesterdief, die alleen stal van de rijke nietsdoeners, om hetgeen hij weggenomen had, te schenken aan hen, die op de liefdadigheidszin hunner medeburgers waren aangewezen, de zoeven genoemde motorboot de „Zeemeeuw“, een bijzonder rank en praktisch gebouwd vaartuig, dat met het grootste gemak door twee personen kon worden bediend, daar de motoren van bijzondere constructie waren en geheel geen toezicht behoeften. Daar alle besturingsattributen op de brug waren vereenigd en electrisch werkten, kon de stuurman, zonder verdere hulp, het jachtje geheel alleen besturen, zoodat Raffles nimmer van vreemde krachten behoefde gebruik te maken, daar, zoowel hij zelf, als zijn vriend Brand en ook Henderson, in deze taak heel goed bedreven waren.

Behalve deze motorboot had Raffles nog de

beschikking over een zelf uitgevonden en vervaardigde duikboot, die hem bij verschillende tochten reeds uitstekende diensten bewezen had en ook nog over een zeer bijzondere vlieg-machine, de „Duivel der Lucht“, die een fabelachtige snelheid kon ontwikkelen.

Al naar de omstandigheden dit noodig maakten, gebruikte Raffles een dezer vervoermiddelen, die hem nimmer in den steek lieten en die hij gewoonlijk onmiddellijk tot zijn beschikking had, hetgeen een groot voordeel was bij spoedexpedities, zooals thans.

Niemand echter wist, dat de vaartuigen en vlieg-machine, die Lord William Aberdeen gebruikte, ook den gentleman-inbreker John Raffles in staat stelden, om zich zoo snel te verplaatsen, hetgeen de reden was, dat men dikwijls voor raadsels stond en zich tevergeefs afvroeg hoe het kwam, dat deze veelgezochte misdadiger telkens aan de wrekende hand van justitie en politie wist te ontsnappen. Ook Markies Finori, die met lord William Aberdeen een jaar geleden had kennis gemaakt, toen deze een uitstapje maakte naar Italië, wist niets af van het dubbel leven, dat door zijn gast werd geleid. Hij zou het ook nimmer te weten komen, ofschoon hij wel van de voordeelen zou profiteeren, die deze buitengewone man in zijn buitengewoon ambt zich had weten eigen te maken.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het antwoord der Siciliaansche waarzegster.

De wijk der Engelsche hoofdstad, die als „Strand“ wordt aangeduid, bevat vooral in het Oostelijk gedeelte met de talrijke dokken, sloopstimmerwerven en pakhuizen, die aan de Theems zijn gebouwd, nog in den tegenwoordigen tijd zulke beruchte, gevreesde sloppen en stegen, hoeken en spelonken, dat zelfs de meest stoutmoedige beambten van Scotland Yard er zich niet gaarne zouden wagen.

Des te meer moest het opvallen dat een betrekkelijk goed gekleed man, die onder zijn zwarten, breedgeranden flambard om de een of andere reden een bonten zakdoek om hoofd en ooren had gebonden, met snelle schreden een der slopjes van dit stadsgedeelte insloop

en bij een der voornaamste huizen, die zich daar bevonden, bleef staan.

Bij het zwakke licht van een straatlantaarn, die op eenigen afstand stond, kon men op het naambordje met eenige moeite lezen. „Signora Tonessi, de wereldberoemde waarzegster van Messina“.

De late bezoeker scheen hier bekend te zijn, want hij bekommerde zich niet in het minst om deze interessante en ver van bescheiden aankondiging.

Hij haalde een sleutel te voorschijn, keek voorzichtig om zich heen, ontsloot de deur en sloop naar binnen.

Ondanks de duisternis, die daar heerschte,

liep de man geruischloos, maar met groote zekerheid de gang door en opende toen onhoorbaar een kamerdeur. Hij trad binnen, sloot de deur voorzichtig weer en schoof den grendel ervoor.

Door een deurspleet in een der zijmuren drong een zwak licht en toen hij luisterend stilstond, vernam hij in de aangrenzende kamer duidelijk twee stemmen, die aan personen van verschillend geslacht moesten behooren.

De luisteraar ontstak geen licht, maar trok snel en voorzichtig zijn laarzen uit en een paar gummi-schoenen aan. Daarop sloop hij naar de deur, waar hij naar een knopje tastte. Toen hij hierop drukte, verschoof zich onhoorbaar een gedeelte van het houtsnijwerk en liet een ronde opening op ooghoogte vrij.

Een straal van het heldere licht der zijkamer viel op het gelaat van den man. Zijn trekken leken onder den slappen hoed en den bonten zakdoek hard en wreed, maar toen hij naar het tooneeltje keek, dat zich in de zijkamer afspeelde, schenen zijn trekken te veranderen.

„Eccolo maledetto!" mompelde hij grimmig bij zichzelf. „Hij heeft het werkelijk gewaagd! Des te beter! Dus is het uur der wraak gekomen!"

De kamer, waarin de geheimzinnige luisteraar keek, was het fantastisch ingerichte particuliere vertrek, waarin de Siciliaansche waarzegster aan haar dikwijls zeer hooggeplaatste bezoekers en bezoeksters, die een blik in de toekomst wilden werpen, haar wijsheid uitkraamde.

De muren waren behangen met zwarte gordijnen, waarop talrijke witte doodskoppen en beenderen, slangen en salamanders en geheimzinnige figuren waren aangebracht. Boven de verhoogde zitplaats der waarzegster hing een kaart van de planeten, terwijl rechts en links van haar op lijvige folianten twee werkelijke doodshoofden lagen.

De waarzegster, in het zwart gekleed en voorzien van een zwartzijden halfmasker, had juist opnieuw de kaarten geschud en begon ze nu uit te leggen.

Vóór haar zat, op eenigen afstand en slechts door den geheimzinnigen bezoeker op den rug te zien, een slanke gedaante in rouwkleeren, zooals het breede rouwlint om den arm en den op een tafeltje staanden cylinder beweest.

„Hij is het!" mompelde de spion, „hij, dien ik haat, in eigen persoon! Ik ben op het juiste oogenblik gekomen, om de laatste hinderpalen voor mijn geluk uit den weg te ruimen!"

Hij keek met van haat vonkelende oogen naar het tweetal in het andere vertrek en zijn rechterhand omklemde in zijn borstzak den greep van een Italiaanschen dolk.

Met eentonige stem, die eerst langzamerhand uitdrukking kreeg, begon de waarzegster

te spreken, alsof zij onzichtbare wezens zag, als luisterde zij naar bovenaardsche stemmen.

„Geloof de waarzegster, jonge man" sprak zij. „Ik zie vóór mij het ontzettende ongeluk, dat het jongste verleden u heeft gebracht! Maar wees getroost, het zal worden teniet gedaan door een onuitsprekelijk geluk in de toekomst!"

Een hoonende grijnslach verwrong de onmenselijke trekken van den luisteraar bij deze voorspellingen der waarzegster.

Zij vervolgde:

„Gij zult een verre reis ondernemen! Ik hoor ze ruischen, de golven der oneindige zee, ik hoor den storm loeien en verneem luid hulpgeschreeuw en donderende branding.

„Maar zooals eens de goddelijke Ulyssus werd gered uit de golven der kokende zee, zoo verschijnt ook voor u een helpende fee met zwarte haren en diepe, gevoelvolle oogen, om u aan de verre kust in het gevaar bij te staan!

„Wees ervan verzekerd, weetgierige jonge man, dat het noodlot u gunstig is! Het zal den harden slag goed maken, waarmede het u heeft getroffen!

„Rijk, bemind, gelukkig en beroemd zult gij leven op het schoone eiland tot in hoogen ouderdom!"

De waarzegster zweeg, als verzonken in haar overpeinzingen. De jonge man in rouwkleeren stond op.

„Ik dank u, signora! Het was zeer interessant, dat moet ik bekennen! Hier zijn vijf pond!"

Hij wierp de goudstukken met een onverschillig gebaar op de uitgespreide kaarten.

„Ik zou die som verdrievoudigen, als gij mij meer bijzonderheden kondt mededeelen omtrent de reis, welke gij mij voorspeldet, of iets naders betreffende het ongeluk, dat mij heeft terneergeslagen."

De waarzegster wilde juist ontkennend antwoorden, toen plotseling, zonder dat haar eigen kunst haar van te voren had gewaarschuwd, een glinsterende revolver op haar voorhoofd werd gericht.

„Jij weet zoo veel, geleerde waarzegster! Wie A heeft gezegd, moet ook B zeggen! Spreek of sterf! Is markies Finori dood, of wat is er met hem gebeurd? Beken, vrouw, je hebt jezelf verraden!"

De waarzegster sprong verschrikt op en keek onwillekeurig met hulpeloze blikken naar de deur der aangrenzende kamer, achter den rug van haar tegenstander. Toen zij zag dat het ronde kijkgaatje was geopend, herademde zij verlicht en een glans van vreugde verscheen in haar oogen.

Maar de bezoeker, dien dit niet ontgaan was, draaide zich bliksemsnel om en in het volgen-

de oogenblik knalde een schot, dat gericht was op de ronde opening.

„Cesare, Cesare!" gilde het wijf.

Reeds was de deur opengeworpen. De kogel had zijn doel gemist en woedend stormde de spion met opgeheven dolk de kamer binnen. Maar de heer in rouwkleeren had hem zien aankomen. Hij week behendig uit voor den verraderlijken dolkstoot en gaf den aanvaller met den metalen loop van zijn revolver op echt Engelsche boksermanier een stoot, zoodat deze achterover viel en kermend de hand op zijn slaap legde, waar het wapen hem had getroffen.

De jonge man was nu zóó gaan staan, dat hij èn de waarzegster èn den man, die Cesare werd genoemd, en wiens hoofddoek hem nu eerst opviel, in het oog kon houden. Ook in zijn linkerhand blonk nu een revolver, die op zijn aanvaller was gericht.

„Handen in de hoogte, allebei! Beweeg je niet of ik schiet jullie neer als schurftige honden!" riep de vreemdeling met luide stem. „Mag ik nu misschien mijn vraag van zoeven herhalen, Signora?" voegde hij er aan toe, beide revolvers gereedhoudend om te schieten.

„Cesare, kom hier! Bij mijn stoel!" riep het wijf vol angst. „Kom gauw, het is tijd!"

Voordat de bezoeker had begrepen, wat deze woorden beteekenden, was de man met den doek met een behendigen zwaai bij de vrouw op de verhooging gesprongen en het revolver-schot dat de vreemdeling loste, kwam in den muur terecht.

Plotseling klonk een vreemd gekraak, als van kettingen en raderen. Met een sprong wilde nu ook de heer in rouwgewaad zich op de verhooging begeven, maar hij zag, hoe dit achteruitschoof en met tafel, kaarten en goudstukken en met de beide personen in een opening van den muur verdween.

Onder het hoongelach der waarzegster riep de man met de hoofddoek uit:

„Vaar ter helle, Luigi Finori, jij gek en groet daar je vader en je geheele adellijke familie!"

„Tot weerziens dan, Signor Cesare!" antwoordde de bezoeker kalm, terwijl hij zijn revolvers in zijn zakken stak.

Spoedig echter zou het hem duidelijk worden, wat de misdadiger had gemeend, want op het volgende oogenblik voelde hij den houten vloer onder zijn voeten wankelen.

„Drommels!" mompelde hij. „Als ik in Italië was, zou ik aan een aardbeving denken! Maar hier in ons solide Albion!"

Maar het onvaste gevoel werd erger. Plotseling zakte de vloer aan beide kanten door. Een spleet ontstond in het midden en voordat de bezoeker een plek had gevonden, waaraan hij zich had kunnen vasthouden, opende de

vloer zich als in twee kleppen en de ongelukkige stortte reddeloos in de diepte.

Gedurende den val bedacht hij bliksemsnel, dat de val, al ware het misschien in een kelder, toch niet groot kon zijn, daar de waarzegster in een huis gelijkvloers woonde.

Maar op hetzelfde oogenblik voelde hij een kouden luchtstroom, hij hoorde het klotsen van water, een plomp weerklonk en hij verdween in het water, dat zich onder het vertrek bevond.

De bewoners van het huis hadden profijt getrokken van het feit, dat hun huis aan de rivier grensde en daarom voorzien was van een zogenaamden drijvend kelder.

Deze kelders hebben geen vasten vloer, maar een losse, met opstaande wanden, welke evenals de vloer, van beton zijn gemaakt. Het groote voordeel is, dat dergelijke kelders nimmer last hebben van het rivierwater, daar de vloer met het hoog- en laagtij van de rivier stijgt en daalt.

Naar bleek hadden zij met duivelsche slimheid een gat in den vloer gehakt, waardoor het water van de Theems naar binnen had kunnen stroomen.

„Foei, voor den duivel!" riep de gevallen uit. „Dat is lekker frisch! Een bad in December behoort juist niet tot de dingen, waarop ik bijzonder gesteld ben!"

In de beperkte ruimte van den kelder kon de man, die zoo meedoogenloos met den dood werd bedreigd, zich slechts met moeite voor den ondergang behoeden. Maar hoe lang zou hij het kunnen? Reeds werden zijn ledematen door het ijskoude water stijf en stram en wanhopig zocht hij met de oogen naar den uitgang.

Daar hoorde hij stemmen boven zich en toen hij opkeek, zag hij twee duivelsche gezichten.

„Hij is nog boven water!" riep de vrouw.

„Laat hem nog maar een beetje spartelen, madre mia, in dit lekkere bad!" riep de man.

De naar beneden gestorte bezoeker voelde zijn ledematen haast niet meer, maar de woede in hem verleende hem nieuwe kracht. Hij tastte in zijn zak om te zien of de revolver nog te gebruiken was. Het eerste schot weigerde, maar het volgende knalde en de kogel vloog rakelings langs de hoofden boven hem.

„Vervloekte hond van een markies!" schreeuwde de misdadiger in toemelooze woede, „bijt jij nog, terwijl je sterft?"

Bij die woorden haalde ook hij een revolver te voorschijn en schoot driemaal achtereen naar de plek, waar zich het donkere gelaat van den in het water liggende man had ver-toond.

Op hetzelfde oogenblik was het hoofd echter verdwenen en alleen het water was zichtbaar, dat met eentonig geluid tegen de muren van den kelder klotste.

Een straal van vreugde verscheen in de oogen der waarzegster en den naast haar staanden man.

„De hinderpaal van ons geluk is uit den weg geruimd, moeder!" zei deze. „De millioenen van den markies zijn nu voor ons!"

„O, welk een geluk, mijn zoon, ook voor jou, die zoo knap bent! Ik hoop, dat hij naar den duivel vare, evenals zijn trotsche vader! Maar zou men niets ontdekken, Figlinolo?"

„De Theems zal elk spoor uitwisschen, moeder! Zij brengt het lijk van Luigi naar de Noordzee! Wij echter zullen spoedig dit sombere land van mist en roet verlaten en in ons zonnig vaderland zal niemand eraan denken, ons van het verdwijnen van Luigi te beschuldigen."

„O, nu eerst ben ik volkomen gelukkig!"

riep de vrouw, terwijl zij haar armen uitbreidde.

De misdadiger sprong op van vreugde en omhelsde met Zuidelijke levendigheid zijn moeder.

„Spoedig zullen wij met pracht en praal onzen intrek nemen in het oude paleis van Finori!"

„Maar het is toch jammer, dat de zee het lijk tot zich neemt!" sprak de waarzegster op nadenkenden toon.

„Wat?" riep haar zoon uit. „Beklaagt gij onzen doods vijand nog?"

„Nee, mijn zoon," antwoordde de vrouw met zachte stem, „niet hemzelf, maar de heerlijke goudstukken die met hem in de Noordzee verdwijnen!"

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

In het water van de Theems.

De markies, zooals de waarzegster en haar zoon den armen bedrogene hadden genoemd, was echter niet, zooals zij zoo gaarne hadden gehoopt, ter helle gevaren.

Hij had, toen hij geschoten had, onmiddellijk gedoken, daar hij wel begreep, dat Cesare terug zou schieten. De feiten stelden hem in het gelijk, maar daar hij onder water verder was gezwommen, raakten de kogels hem niet.

Hij zwom onder water verder en stootte eensklaps met het hoofd tegen den muur, maar toen hij zijn hand uitstak, bemerkte hij, dat op die plek een gat moest zijn. Daardoorheen was het rivierwater naar binnen gestroomd.

Onmiddellijk was zijn besluit genomen. Om uit dezen muizenval te komen moest hij duiken, dan kwam hij ongetwijfeld in de rivier en kon zich dan zwemmende redden. Als hij nu maar genoeg kracht had, om onder water te zwemmen en de koude van het water zijn spieren niet al te veel verstijfde.

Hij besloot het er op te wagen, zoog zijn longen vol lucht en dook. Reeds dadelijk sloeg hij met de handen tegen een buis, waarschijnlijk van de rioleering. Hij greep de ijzeren pijp vast en trok er zich aan voort. Na eenige

seconden liet hij los, deed een paar bovenwaartsche slagen en... zag de lichten van de straatlantaarns aan den oever.

Met ware verrukking haalde hij weer adem in de open lucht en tot zijn niet geringe blijdschap bemerkte hij al spoedig, dat hij op voldoende afstand van het huis der misdadigers verwijderd was. Rondom hem weerspiegelden zich aan de beide oevers der rivier talloze lichten in het donkere water en ook de lichtjes der voor anker liggende booten glansden in verschillende kleuren.

In het bewustzijn, aan den smadelijken dood, dien de beide misdadigers hem hadden toegedacht, te zijn ontkomen, had hij nauwelijks gelet op de doorgestane kou. Nu echter voelde hij de uitwerking van het ijskoude water. Hij zwom een eindje verder, om vooral niet te dicht in de nabijheid van het moordenaarshuis aan land te gaan.

De markies scheen voor een Siciliaan bijzonder goed bekend te zijn met de oevers van de Theems.

„Hier hebben wij Westdock Corner al!" mompelde hij. „Nu kan ik mij in „de vroolijke Roeier" een beetje gaan warmen en meteen

eens zien of de oude zeerob daar nog woont."

Hij zwom naar een voor anker liggend rivierschip waarnaast een jol lag. Hij werkte zich met eenige moeite in het vaartuigje, rekte zijn stijve leden eens flink uit en zag tot zijn groote vreugde, dat er twee roeispanen in het bootje lagen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, maakte hij het touw los, haakte de roeiriemen vast en eenige slagen brachten hem tusschen andere booten en schepen door naar den steiger van Westdock Corner.

Hier legde hij het vaartuigje vast en klom de trap op. In de eerste zijstraat zag hij het licht der roode lantaarn van „De Vroolijke Roeier”.

De druipnatte man vond het beter, niet door de gelagkamer te gaan, die wel vol zeelui en dokwerkers zou zijn, daarom liep hij een lange gang door en verdween in een hem reeds lang bekende zijkamer.

Deze was behaaglijk verwarmd, maar leeg. Hij drukte driemaal op het knopje der elektrische bel.

Spoedig verscheen de breedgeschouderde herbergier in hoogst eigen persoon. Het welwillende glimlachje op zijn gelaat maakte echter plaats voor een uitdrukking van grenzenlooze verbazing, toen hij den kletsnatten heer voor zich herkende. Hij keek dezen sprakeloos en met open mond aan.

„Ja, ja, nu ben je verbaasd, beste Colwood!” zei de natte bezoeker. „Maar ik ook! Een Decemberbad van minstens een kwartier is niet bevorderlijk voor de lenigheid der spieren. Hier echter is het zeer behaaglijk! Maar toch zou ik je buitengewoon dankbaar zijn, als gij mij aan droge kleeren kondt helpen! En een glas grog zou mij uitstekend smaken!”

De waard was eindelijk zijn verbazing te boven. Hij sloeg zijn handen samen en riep uit:

„Om Godswil, Mylord! Wat bevindt gij u in een ellendigen toestand!”

„Ik ben in de Theems gevallen, Colwood,” luidde het antwoord, „dat is alles en toen heb ik meteen eens geprobeerd, hoever ik bij vier of vijf graden kon zwemmen!”

„Dat kunt gij mij niet wijsmaken, Mylord!” zei de herbergier. „Als daar niet een interessante geschiedenis achter steekt!”

„Ik bezweer je beste Colwood, nu niet meer vragen, ik vertel je later alles, het was een vervloekt avontuur! Maar nu snel schoon linnengoed en droge kleeren!”

„Ik ben al weg, Mylord!”

Bij die woorden verdween hij haastig.

Toen de drenkeling twee glazen heete grog had gedronken en zich in de veel te wijde kleeren van Mr. Colwood had gestoken, voelde hij zich als herboren en al spoedig zat hij een cigarette te rooken.

„Wat ik zeggen wil,” zei hij achteloos, alsof hij om een praatje verlegen was, „de gelagkamer zit zeker vol met zeevolk, is het niet?”

„Jawel mylord,” luidde het antwoord, „er zijn er vanavond heel wat bij elkaar. Zij zitten te kaarten.”

„Dat dacht ik wel. Greenstone zal er ook wel bij zijn?”

„Natuurlijk mylord, die is hier of komt hier; hij is ongetrouwd, weet U en als zijn bootje hier is....”

„Dat wou ik je juist vragen. Dus zijn bootje ligt hier. Vraag hem eens of hij zin heeft een handvol crowns (Engelsche zilveren geldstukken, ter waarde van drie gulden) te verdienen. Er is geen gevaar aan verbonden, maar er is groote haast bij!”

De herbergier verdween en kwam, na een minuut ongeveer, terug met een stevigen zeebonk, die zich bereid verklaarde mylord onmiddellijk naar elke plek der aarde te brengen, welke hij maar uitgekozen had.

De twee mannen, die elkaar van ouds schenen te kennen, waren het spoedig over den prijs eens en zonder dat Greenstone het noodig vond zijn makkers, die hij midden in een kaartspel achterliet, te waarschuwen, ging hij met den drenkeling, die nu al markies en mylord was genoemd, door de achterdeur heen, om naar een dichtbijzijnde kade te gaan, waar een klein motorbootje, een zoogenaamd directievaartuigje, maar met een flinke dek-kajuit, vastgemeerd lag.

Greenstone maakte het dekzeil, dat over het vaartuigje gespannen was, los, sprong in de boot en inspecteerde den motor. Hij peilde het benzinereservoir, knikte toen tevreden met het hoofd en riep naar den ander, die, met de handen in de zakken van zijn veel te wijde pantalon, op den steiger stond:

„Alright, mylord, als U wilt instappen, dan zijn we over een paar uur in Gravesend.”

„Uitstekend Greenstone, daar ben ik al,” luidde het antwoord en de markies-mylord sprong aan boord, om zich dadelijk naar de dekhut te begeven.

„Hoe laat is het, Greenstone?” vroeg hij, voor de deur te sluiten, „ik heb geen idee van den tijd en mijn horloge is stil blijven staan.”

„Nog geen negen uur, mylord,” luidde het antwoord.

„Mooi,” mompelde de reiziger, „het is nu negen uur, over een paar uur zijn we te Gravesend en de „Zeemeeuw” zou om twaalf uur het anker lichten. Dan kom ik nog net op tijd. Ik zal zien een uiltje te knappen.”

En terwijl de reiziger zich op de rustbank uitstreckte, begon de motor te puffen en de schroef te draaien. De reis naar Gravesend was aangevangen.

Ongeveer kwart over elf was een klein motorbootje vlak naast een prachtig, zilvergrijs motorjacht komen liggen. Vol verbazing en nieuwsgierigheid keken de drie mannen, die zich aan dek bevonden naar beneden, toen de touwladder was afgerold, om den man aan boord te nemen, die hen nog zoo laat gepraaid had.

Toen de geoefende klimmer met groote handigheid aan boord was gekomen, klonk een hartelijk gelach.

„Ben jij het Edward, of is het je geest?“ vroeg Brand vroolijk, die onmiddellijk zijn vriend had herkend.

Raffles, want hij was het, keek met goed gespeelde verrukking naar zijn eigen kleeren.

„Ben ik keurig of niet, Charly? Maar nu in ernst! Heb je mijn garderobe aan boord?“

„Natuurlijk! Alles in orde!“ luidde het antwoord.

Het duurde nu niet lang of de late reiziger was weer gestoken in zijn eigen elegante kleeren, voor deze gelegenheid bestaande uit blauwe jekker met koperen knopen en platte zeemanspet. Het geleende goed ging in het bootje mee terug en kapitein Greenstone stoomde weer de Theems op, nadat Raffles hem rijkelijk schadeloos had gesteld.

In hetzelfde oogenblik klonk een gedempt gestamp op uit het binnenste van het prachtige motorjacht, de ankers werden gelicht, Henderson nam plaats op de commandobrug en de „Zeemeeuw“ met onze vrienden aan boord nam koers naar Sheerness, toen Zuidelijk, stevende daarna langs de krijtrotzen van Dover en toen in Zuidwestelijke richting door het Kanaal naar den Atlantischen Oceaan om later door de Straat van Gibraltar in de Middellandsche Zee te komen.

Nauwelijks een week later zaten in een café aan de haven van Napels drie vreemdelingen, die Engelsch spraken, rondom een fijne flesch. Het waren de heeren welke zoeven waren aangekomen met het rijke jacht van den miliardair Mr. Shaw: de heer Shaw uit Chicago in eigen persoon, zijn neef Robert Bentink Shaw en een Amerikaansch artist, Mr. Cook uit Philadelphia en de chauffeur van Mr. Shaw.

Onder deze vermommingen meende Raffles gerust te mogen aannemen, dat zij zoo lang onbekend zouden blijven, tot het hun gelukt was om een spoor te ontdekken van den verdwenen of verongelukten vader van markies Luigi.

Hierop bestond groote kans, want niet alleen was de vermomming der heeren uitstekend, zoodat niemand in hen Raffles, Brand en markies Finori zou hebben herkend, maar bovendien rekende Raffles er op, dat de vijan-

den van den markies zouden veronderstellen, dat zij hun vijand te Londen, in het huis van de waarzegster, ellendig in zijn watergraf hadden laten omkomen.

Nadat zij iets hadden gegeten en van den voortreffelijken wijn genoten, stond de markies op. Niemand, zelfs zijn beste vriend, zou hem in zijn artiestenvermomming herkend hebben.

„Ik moet nog even uit, Aberdeen“, zei hij met eenige verlegenheid in blik en toon.

„Mijn beste Mr. Cook!“ antwoordde Raffles, die er inderdaad uitzag als een zeer welgedaan Amerikaansch millionaire, „mijn naam is Shaw uit Chicago, vergeet dat niet meer. Verder kan ik u onmogelijk toestaan, om hier in het schoone Napels, zoo dicht bij uw geboorteland, alleen uit te gaan!

Wij kunnen niet weten, of wij niet van Londen uit worden nagegaan! Bovendien moet ik nog inzake onze passen naar den Engelschen consul.“

De markies vergat, dat hij een pruik droeg en krabde zich in het valsche haar.

„Beste Aberdeen, ik moet dat toch zelf —“ begon de markies.

„Aha, een rendez-vous —?“ vroeg Raffles ondeugend.

„Neen, neen, maar ik wacht op een bericht!“

„En kunt gij mij dat niet toevertrouwen?“

Finori bloosde als een jonge dame.

„Als gij niet anders wilt, Aber — Mr. Shaw, goed dan. Er moet alleen maar een aangeteekende brief met overeengekomen adres worden afgehaald van het postkantoor in de Strada Piliero, een brief van een dame uit Messina, die mij mededeelingen zal doen omtrent mijn omstandigheden, misschien zelfs berichten brengt omtrent mijn armen vader!“

Raffles stak zijn vriend deelnemend een hand toe.

„Het is dus nog gevaarlijker dan ik dacht! Als deze dame bij uw vijanden bekend staat als een goede kennis van u, dan geef ik geen centime voor uw leven! Geef mij dus de letters op van het adres.“

„Vendetta 100! Gij ziet dus, dat het geen liefdesgeschiedenis is!“

Raffles glimlachte.

„Dat is hiermede nog niet bewezen! En wat zou dat dan nog hinderen? — Maar komaan! Niet te veel drinken, heeren! Deze wijnen zijn koppig evenals de lui hier! Ik zou liever een rijtoer door de mooiste stad der wereld willen voorstellen! Hoe zoudt gij het vinden om naar de grot en het monument van Virgilius te rijden? Ik kom misschien later, anders treffen wij elkaar hier weer!“

Brand was vol vuur voor dit plan, maar Finori liet duidelijk blijken erg naar den brief, dien hij wachtte, te verlangen en daarom be-

loofde Raffles, deze eerst te zullen gaan halen.

Hij droeg Henderson, die zich voortdurend bescheiden op den achtergrond had gehouden,

op een auto te bestellen, wees hem in welke richting hij moest gaan en stapte toen den tegenovergestelden kant op.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een mislukte dolkstoot en het teeken der Mafia.

Raffles, die zich niet alleen vermomd had door zijn gelaat te veranderen, maar tevens zijn slanke gestalte omgetooverd had tot een zwaarlijvig figuur, kende Napels door zijn vroeger verblijf in die stad, zeer goed. Hij was per rijtuig naar het Engelsche en daarna naar het Amerikaansche consulaat in de Strada Santa Lucia gereden. Hij had tot beide heeren zijn verzoek gericht en de Amerikaansche consul had, op aanbeveling van zijn Engelschen collega en na inzage der papieren, zonder aarzelen de drie passen afgegeven op de namen Shaw, Bentinck Shaw en Cook, onder voorwaarde evenwel dat de papieren, nadat het doel bereikt zou zijn of na het eind der bemoeiingen, teruggegeven of vernietigd zouden worden.

Daarna was hij gereden naar het postkantoor in de Strada Piliero om den brief voor den markies af te halen.

Bij het postkantoor had hij zijn koetsier betaald.

Het ruime postlokaal was nagenoeg leeg. Alleen bij een lessenaar naast het loket voor aangeteekende brieven en post-restante stukken stond een schijnbaar jonge man, wiens gelaat gedeeltelijk bedekt werd door een slapen rand van een grijzen hoed. Hij was verdiept in het lezen van een briefkaart.

Toen hij den dikken mr. Shaw zag binnentreden, boog hij het hoofd nog wat dieper en ging weer door met lezen.

Nauwelijks echter had Shaw met een glimlach den beambte het overeengekomen adres: „Vendetta, Cento!" opgegeven en uit de hand van den zeer beleefden ambtenaar den brief aangenomen, of een bruine hand verscheen voor het loket en nog voordat de corpulente heer het kon verhinderen, was deze hand met den brief verdwenen. Toen Raffles zich tamelijk overbluft omkeerde, was de lessenaar verlaten en hij zag nog juist den rug van een slanke mannelijke gestalte achter de straatdeur verdwijnen.

Maar als de dief de snelheid van den corpulenten heer gering had geacht, vergiste hij

zich zeer, want Raffles, die in alle takken van sport uitmuntte, had vroeger menigen prijs verworven met hardloopen.

Met eenige vervaarlijke sprongen, die voor zoo'n dikkerd als Mr. Shaw, werkelijk onmogelijk mochten geacht worden, had hij den dief ingehaald en daar hij vreesde, dat deze den brief zou verscheuren, vóór hij gelegenheid had gehad hem dien af te nemen, gaf hij den man zoo'n vervaarlijken klap tegen het achterhoofd, dat hij er zelf bijna door voorover tuimelde.

Met een „Maledetto!" viel de Italiaan neer, terwijl hij met beide handen naar zijn pijnlijk hoofd greep.

„Die heeft voor een half uurtje genoeg!" dacht Raffles terwijl hij zich met den opgebraapt brief verwijderde, „wat, duivel, valt den kerel in, om er met den brief vandoor te gaan? Misschien meende hij, een brief met geld te pakken te hebben!"

Hij liet den half bewustelooze met zijn hoofdpijn achter en liep, nadat hij den brief zorgvuldig in zijn borstzak had weggeborgen, verder om zijn vrienden in het café op te zoeken en Finori het zoo vurig verlangde schrijven uit Messina te brengen.

Het klimaat in Italië is zoo geheel verschillend met onze noordelijke temperatuur, dat het menigeen vreemd zal voorkomen, dat Raffles het op dat oogenblik warm had. Toch was dit niet te verwonderen, want niet alleen was het weer zeer zacht, maar Raffles had zeer hard geloopt, terwijl hij bovendien een gummi-omhulsel droeg, dat door middel van een gewone fietspomp kon worden opgeblazen, om hem de noodige dikte, waarmede hij zijn slanke gestalte had gecamoufleerd, te verleenen.

Hij dacht er juist over na, of hij hier in Italië niet verstandiger deed, dit tooneelmiddel af te leggen en alleen de verandering van gelaat en haren te laten bestaan, toen hij eensklaps een met kracht toegebrachten stoot in den omtrek van zijn hart voelde en bijna achterover tuimelde.

„Vendetta della Mafia!" hoorde hij vlak bij

zijn oor. Instinctmatig sloeg hij zijn armen uit en trof den kerel, die met uitgestrekte arm gereed stond hem een tweeden por toe te brengen, tegen de borst.

Kletterend viel het wapen, dat de moordenaar in de hand gehouden had, op de straatstenen.

Maar terwijl hij dat deed, had hij een zonderlinge gewaarwording. Een scherp sissend geluid, dat hij eerst niet thuis kon brengen, trof zijn oor, terwijl hij tegelijkertijd voelde, dat zijn lichaamsomvang, die hem eerst zoo gehinderd had, eensklaps afnam.

Hij verdiepte zich in dit verschijnsel echter niet, maar wendde zich tot den moordenaar, die, half verdoofd door den slag en den val, op het plaveisel lag. Hij herkende nu onmiddellijk in den man den roover van zoeven, die getracht had hem den brief te ontfutselen.

De man, die blijkbaar tot een lagere volksklasse behoorde, kwam evenwel spoedig bij en keek naar zijn slachtoffer op. Zijn gelaat vertrok van vrees, hij viel op de knieën en smeekte met opgeheven armen:

„Erbarmen, Signore!" kermde hij.

Het moest inderdaad voor een bijgeloovigen Italiaan iets beangstigends zijn, niet alleen zijn nimmer falenden dolkstoot zonder eenige uitwerking in het lichaam van den getroffene te zien dringen, maar ook een gesis te vernemen en met eigen oogen te aanschouwen, hoe de dikke man, daar tegenover hem, veranderde in een slankgevormden, welgebouwd en heer.

Lister begreep de toedracht der zaak aan het uitstroomen van de lucht uit het beschadigde gummiomhulsel en hoewel het lachen hem veel nader stond, wist hij zich te beheerschen en riep hij met dreigenden blik uit:

„Zie je niet, kerel, dat de dolken mijner vijanden niet in mijn borst doordringen?"

De Italiaan sloeg een kruis, bleef op de knieën liggen en boog vol eerbied het hoofd voorover.

„Ja, Signore, Giannettino was blind, maar nu zijn hem de oogen opengegaan!"

Raffles werd door deze woorden op een denkbeeld gebracht.

Hij pakte den voor hem gekniel liggenden Italiaan bij den kraag en sleepte hem in een portiek, waar zij voor nieuwsgierige voorbijgangers verborgen waren. Toen haalde hij zijn revolver uit zijn zak, drukte den kouden loop tegen het voorhoofd van den man en voegde hem half-luid toe:

„Nu is het mijn beurt. Als je bidden kunt, doe dan je gebed. Je laatste uur is geslagen."

In doodangst hief de man zijn armen op; hij kon van vrees geen woord uiten, maar uit zijn oogen sprak zóó'n groote vrees, dat Raffles er door getroffen werd. Hij begreep, dat de man

een gehoord moordenaar was, zooals dat in Italië zoo vaak voorkomt en dacht er over van hoeveel waarde het voor hem zou zijn, als hij dien man tot zijn vriend in plaats van tot zijn vijand kon maken.

„Hoeveel heeft men je gegeven om mij te vermoorden?" vroeg Raffles, nog steeds met de revolver dreigend. „Spoedig, zeg het, of het is met je gedaan."

„Vijf honderd Lire, Signore," klonk het tot antwoord.

„Je kunt van mij vijf duizend lire krijgen als je doet wat ik zeg," voegde Raffles den man toe. „Zweer mij, dat je me zult gehoorzamen. Hier zijn vijf honderd lire vooraf," zei hij, terwijl hij eenige bankbiljetten uit zijn zak haalde. „Dat is mijn voorschot, de rest krijg je als alles afgeloopen is. Je hoeft niemand te vermoorden maar hebt alleen wat inlichtingen te verschaffen. Zeg onmiddellijk of je daarin toestemt, anders..."

Een duw met de revolver vulde den onvoldoenden zin aan.

De Italiaan legde nog steeds in knielende houding, met een onderdanige beweging zijn rechterhand op het hart en antwoordde, alsof hij een van buiten geleerde spreuk opdreunde:

„Giannettino zal getrouw uw bevelen opvolgen, Signore, anders kunt gij de vergelding haren loop laten nemen!"

„Welnu!" zei Raffles nadenkend, „ik neem je diensten aan, Giannettino"

„Je staat nu alleen in mijn dienst," vervolgde hij, „en je zult er geen schade van hebben als je mij getrouw blijft."

„Neem de proef, signor Capo!" zei de Italiaan. „Het is heerlijk, den Grooten Man te mogen dienen!"

„Berg je dolk weg, Giannettino en luister naar mij. Vertel niemand iets van alles, wat ik je beveel en wat je zult doen!"

De Italiaan maakte een diepe buiging en legde zijn hand op den mond.

„Mijn eerste bevel is dit: Begeef je aan boord van het jacht „Zeemeeuw", liggende in de Porto Grande, toebehoorende aan den Amerikaan Shaw, wiens bediende je voortaan zult zijn!"

Hij overhandigde hem een visitekaartje, waarop hij een paar woorden krabbelde.

„Geef dit aan den kapitein! Ik kom spoedig. Dan zullen wij verder spreken!"

„En waarheen gaat onze tocht, Signore Capo?" vroeg de Italiaan.

„Streng geheim! Naar Messina!"

De Italiaan verbleekte.

„Naar Messina?" riep hij verschrikt uit. „Wat moet ik den Capo Cesare zeggen, wiens bevel ik niet heb uitgevoerd?"

Raffles' oogen fonkelden. Zijn vermoeden bleek juist te zijn en hij besloot, zijn troef uit

te spelen op gevaar af, zichzelf te zullen ver-
raden.

„Schaam je, Giannettino, welke man is be-
vreesd? Ik ben gezonden door een hogere
macht, om alle ongerechtigheden en misdaden,
waarvan het in Messina wemelt, uit te
roeien!

Zware klachten zijn aangevoerd tegen Ce-
sare, men beschuldigt hem van hebzucht en
willekeurige moorden, van een schandelijk
misbruik maken zijner macht! Ik ben gezon-
den om de eer van de Mafia te redden! Twij-
fel je aan mijn macht, aan het slagen van onze
pogingen?"

„*Tutto all' onore della Mafia!*” fluisterde
Giannettino vol eerbied, terwijl hij het hoofd
boog. „Maar het zal een zware strijd zijn!
Capo Cesare is machtig en groot! Gij echter,
die uw lichaam kunt veranderen, en die niet
gewond wordt door de dolken van vijanden,
gij zijt nog groter! Beveel over Giannettino.”

Vol onderdanigheid vouwde hij zijn handen
over de borst.

„Als wij overwinnen en mij je trouw is ge-
bleken, Giannettino, *all' onore della Società*,
dan is je fortuin gemaakt, dat beloof ik je
plechtig!”

„*Ebbene Signore!* Ik ben de uwe in dood en
leven!”

„Vooruit dan!” zei Raffles op bevelenden
toon, „naar de „Zeemeeuw”. Daar zullen wij
nader afspreken!”

De Italiaan boog nogmaals en haastte zich
naar de haven.

Raffles keek hem peinzend na.

Daarop maakte hij zich gereed om den mar-
kies zijn brief te brengen.

De teerling was nu geworpen.

De heeren zaten nu rookend bij hun gla-
zen, toen Raffles met zijn buitengewoon slan-
ke gestalte binnentrad en den markies den zoo
vurig verlangden brief ter hand stelde.

„Maar mr. Shaw”, zei Brand lachend, „waar
is je buik gebleven?”

„Dat doet het gezonde klimaat hier, mijn
beste jongen”, antwoordde Raffles doodernstig.

„Het doet mij trouwens genoeg, mijn waar-
de markies, dat de voor u bestemde dolk al-
leen een opening heeft gestooten in mijn gum-
mihuid! Heb je de kleefstof bij je, Charly?”

„Natuurlijk, als motorrijder heb ik dat
goedje altijd bij me!” antwoordde Brand vroo-
lijk. „Maar niet hier, het is in mijn hut op het
jacht”.

„Nu, mijn gummibuik kan daar wel hersteld
worden!” meende Raffles.

Finori had intusschen den brief geopend en
uiteen kreet van schrik.

„Wat is er, vriend Cook?” vroeg Raffles, als
altijd in zijn rol.

„O, lees zelf!” antwoordde de markies, „het
is een bede om hulp uit Messina!”

Het schrijven bevatte slechts weinige woor-
den. Deze waren met een sierlijke dameshand
in alle haast neergeschreven:

„Luigi! Kom dadelijk! Er dreigt ons al-
len een groot gevaar! Als je van mij
houdt, haast je dan! Maar verander je
uiterlijk! Ontmoet mij bij de tuinen van
Pace op den weg naar de Madonna della
Grotta! Marietta”.

„Dat is een zeer dringende bede om hulp
markies! Kunt gij de schrijfster vertrouwen?”

„Als mijzelf, beste vriend! Gravin Marietta
di Torresani is mijn bruid!”

„Dan valt er niet aan haar goede trouw te
twijfelen. Maar toch is het niet geraden, dat
gij onmiddellijk naar aanleiding van dezen
brief naar Messina gaat, want ik maak uit het
stelen van den brief en uit den dolksteek, wel-
ke voor u bestemd was, de gevolgtrekking, dat
uw leven wordt bedreigd en dat men ook uw
verhouding tot gravin Marietta kent. Weet of
vermoedt gij misschien wie uw vijanden zijn
en hoever hun macht strekt?”

„Niet in het minst!” luidde het antwoord.
„Ik begrijp niet eens, hoe mijn vader en ik
vijanden kunnen hebben!”

„Dan denk ik dat ik het u kan uitleggen!
Het is mij gelukt, er achter te komen. De
vijand, welke u en uwe familie vervolgt,
is —” Raffles fluisterde hem in het oor: „de
Mafia!”

De markies verbleekte en viel bevend in zijn
stoel neer. Sprakeloos keek hij Raffles aan en
met moeite stamelde hij: „De Mafia? De
Mafia?”

„Moed, markies!” hernam Raffles. „Zooals
eenmaal uwe voorvaders als helden hebben
gevochten tegen de Franschen en Saracenen
en den hoogsten roem behaalden, zoo willen
ook wij den strijd aanvaarden tegen de verra-
derlijke pest van uw heerlijk vaderland!”

„Het is een wanhopig geval, evenals een
strijd tegen de pest!” zei de markies neer-
slachtig. „Laat mij over aan mijn noodlot,
edelmoedige vriend! Als gij gelijk hebt, dan
ben ik verloren, evenals mijn vader! Waarom
zal ik u mede in het verderf sleuren?”

„Onzin, Finori! Wees niet moedeloos! Ik
heb al een kleine overwinning behaald!”

En op fluisterenden toon vertelde hij de bij-
zonderheden van zijn avontuur. Hoe het toeval
hem te hulp was gekomen, doordat hij tegen-
over een medelid van de Mafia het overeenge-
komen woord had gebruikt. De man, die hem
nu voor een der voornaamste leiders van het
geheime genootschap hield stond thans in zijn
dienst en met diens hulp zou het hem onge-

twijfeld gelukken, de geheimen van den gevaarlijken bond te onthullen en het geluk der familie Finori weer te herstellen, het verdwijnen van den ouden markies op te helderen en, zoo mogelijk, het hun afhandig gemaakte vermoegen terug te verkrijgen.

Finori schudde droevig het hoofd.

„Gij waagt onmogelijke dingen!” meende hij. „Gij kent de macht der Mafia niet, waarvoor zelfs rechters en overheidspersonen het hoofd buigen. Heimelijk en zonder medelijden gaat zij op haar doel af en wie haar vijand is, is verloren!”

„Best!” antwoordde Raffles, „laat mij mijn gang maar gaan! Ik heb uw hulp op het oogenblik ook in 't geheel niet noodig! Men zou u kunnen herkennen! Ik ga vooruit om het terrein te verkennen! Gij blijft met Brand hier tot ik een telegram zend. Gij schetst en teekent, alsof alles hier nieuw voor u was en gedraagt u in gezelschap van Brand als een waar toerist.

Ik zal mijn telegram hierheen zenden aan het adres van Mr. Shaw Junior. Denk er dus om, telkens te vragen of het al is aangekomen of een adres op te geven, als het nagezonden moet worden. De „Zeemeeuw” zend ik dadelijk na mijn aankomst te Messina terug, zoodat die met onzen braven Henderson hier tot uw beschikking blijft! En nu adieu en amuseert u zoo goed mogelijk in het heerlijke Napels!

Maar wacht eens, markies!” liet Raffles er onmiddellijk op volgen. „Ik zou gaarne een

groet willen overbrengen aan uw bruid en nader bijzonderheden omtrent haar vernemen, teneinde mijn plan te kunnen opmaken!”

„Als gij niet anders wilt, beste vriend!” zei de markies, „moet ik u laten gaan. Ik zie wel, dat gij u niet laat weerhouden.

„De kerk van Madonna della Grotta, waarvan mijn bruid spreekt als plaats van bijeenkomst, ligt op een afstand van vijf kilometer van Messina, in het visschersdorp Pace en aan den om haar natuurschoon bekenden straatweg naar Kaap Pelore en den vuurtoren. Mijn bruid, Gravin Marietta, is niet groot van stuk en op gevaar af, dat gij zult denken, dat ik, als haar bruidegom, haar voor het schoonste meisje van de wereld houd, moet ik toch zeggen, dat haar schoonheid spreekwoordelijk is onder de landelijke bevolking, wier hart zij gewonnen heeft, door steeds de kleeding der landmeisjes te dragen, hetgeen zij als een buitengewoon groote eer beschouwen. Zij is niet groot van stuk, maar buitengewoon sierlijk gebouwd, heeft een bos, die door de gebruide tint van haar huid heendringt, heeft een paar fluweelzachte, bruine oogen en fraai krullend blauw-zwart haar en een mondje....”

„Al genoeg, al genoeg,” riep Raffles lachend uit, ik denk, dat ik gravin Marietta onmiddellijk, zonder aarzelen, zal herkennen.”

De vrienden waren opgestaan. Raffles schudde hen de hand tot afscheid.

„A rivederci!” Tot weerziens! klonk het van beide kanten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Messina.

Spoedig had het grijze jacht, dat als een trotsche zwaan de golven der zee doorkliefde, de landtong van Kaap Peloro met zijn hoogen vuurtoren bereikt.

Duidelijk zichtbaar in de heldere atmosfeer verhieven zich links de Liparische eilanden en langs de schilderachtige kust van Calabrië, vanwaar duidelijk hondengeblaf en hanengekraai kon worden vernomen, werden, naarmate de „Zeemeeuw” de hier slechts drie en een halven kilometer breede Straat van Messina verder instoomde, de witte huizen van Scilla, Cannitello en Villa San Giovanni steeds duidelijker zichtbaar.

Aan de Siciliaansche kust verscheen het visschersdorp Pace, de plek, die als ontmoetingsplaats was aangegeven door gravin Marietta, de bruid van den markies. De ronde

koepel van de kerk Madonna della Grotta, een vroegere Artemistempel, stak boven de huizen uit.

Hoe meer het jacht Messina naderde, des te meer prachtige tuinen ontwaarde het oog, tuinen, waarin citroenen, sinaasappelen, olijven en druiven welig groeiden.

En reeds werd de prachtige stad Messina zichtbaar, zoo schilderachtig gelegen aan de lichtgroene zee, met een woud van masten in de van het Oosten naar het Noorden loopende halfronde haven.

Het jacht nam zijn koers nu weer naar het zuid-westen, langs de wonderschoone havenkade: Corso Vittorio Emanuele, waar de „Zeemeeuw” tegenover het gedeeltelijk in Dorischen stijl opgetrokken stadhuis zijn anker liet vallen.

Daar het intusschen namiddag was geworden, besloot Raffles eerst den volgenden dag met zijn eigenlijk onderzoekingswerk te beginnen.

Hij gaf Henderson bevel met Gianettino aan land te gaan en zijn bagage naar Hotel Vittoria te brengen, het beste hotel van Messina, dat aan de Via Garibaldi gelegen is.

Toen het tweetal terugkeerde, ging hij zelf aan land en wandelde de kade, die in de stralen van de ondergaande zon oranje-rood werd gekleurd, op en neer, om wat van den mooien avondstond te genieten. Juist was hij van plan uit het voorportaal van het stadhuis het prachtige Piazza te betreden, om het hotel Vittoria op te zoeken, toen hij een hand op zijn schouder voelde leggen en een kleine man met een vossengezicht en scherpe, maar kalme en eerlijke oogen stond, met zijn vinger op den mond gedrukt, tegenover hem.

„Wat wenscht gij, Signore?" vroeg Raffles tamelijk kortaf.

„Niet hier! Gij woont in het hotel „Vittoria?"

„Weet gij dat?"

De kleine man boog glimlachend.

„Wacht mij daar, als het u belieft! Ik volg u!"

Bij die woorden overhandigde hij Raffles zijn visitekaartje en snel was hij tusschen de zuilen van het stadhuis verdwenen.

„Drommelsch," mompelde Raffles. „Dat treft prachtig!"

Hij las op het kaartje:

CARLO SARPI,

Detettivo.

Servizio Civico.

Messina.

Nauwelijks zat Raffles in zijn mooie hotelkamer voor het venster en had hij een cigarette aangestoken, of Giannettino, die intusschen tot zijn kamerdienaar was bevorderd, diende een bezoeker aan, terwijl hij fluisterde: „Pas op, Signore, politie!"

Reeds trad de kleine man met het spitse gelaat onhoorbaar en glimlachend binnen. Toen hij de deur achter zich had gesloten, liep hij met uitgestoken handen en een blijden glimlach naar Raffles toe.

„Wees duizendmaal, welkom, signor markies, in uw vaderstad, waar men u met verlangen verwacht!"

„Gij vergist u, Signor Sarpi!" zei Raffles. „Ik ben niet de markies Finori, dien gij waarschijnlijk bedoelt! Ik ben Shaw, — een bekende naam — uit Chicago en zoeven met mijn jacht uit New-York hier aangekomen!"

De kleine man vertrok zijn gelaat tot een

vriendelijken grijns, waardoor hij op een lachend vogeltje geleek en antwoordde:

„Dat gaat u goed af, markies Luigi! Uw vermomming is uitstekend geslaagd! Gij hebt trouwens groot gelijk! Maar tegenover mij, een oud vriend, die u vanaf uw kinderjaren kent, behoeft gij niet verstoppertje te spelen!"

„Ik dank u voor het compliment, signor Sarpi! Maar gij vergist u werkelijk! Markies Finori, dien ik in Londen heb leeren kennen, gelijkt zoo sprekend op mij, dat men ons voor broers hield! Als gij echter op mijn stem let, dan moet het verschil u opvallen!"

„Ja, dat is waar!" stemde de detective nu aarzelend toe. „Uw stem is dieper en voller! Waar had ik mijn ooren? Maar dan —" hij wilde opstaan, doch Raffles was hem voor.

„Neen, Signor Sarpi, blijf! Gij komt als groepen! Ik zou eenige vragen tot u willen richten. Ik ben hier als Luigi's vriend en zou gaarne het geheim omtrent den dood van zijn vader willen ophelderen, voordat hij zelf op het tooneel verschijnt!"

„Een gevaarlijke onderneming, mr. Shaw!" zei Sarpi met gefronst voorhoofd.

„Dat weet ik!" antwoordde Raffles kalm. „Dat prikkelt mij juist. Want ik kan u gerust toevertrouwen, dat het het werk is van de Mafia".

De kleine man sprong op en staarde den spreker vol eerbiedige bewondering aan.

„Weet gij, dat dit woord u het leven kan kosten?" vroeg hij.

„Natuurlijk!" luidde het antwoord. „Ik ben reeds — als vertegenwoordiger van den markies — tweemaal ternauwernood aan hun sluipmoorden ontkomen!"

„Hoe? Aan de Mafia?" vroeg Sarpi verbaasd.

„Ja. Of misschien moet ik ook als het persoonlijke slachtoffer vallen van het opperhoofd. Trouwens, ik ken den Capo!"

„Zijn naam, mr. Shaw? Kent gij den naam van den tegenwoordigen chef der Mafia, den naam van den Capo, die zoo streng geheim gehouden wordt? Gij komt uit een ander werelddeel naar dit eiland en kunt ons, die jarenlang tevergeefs hebben gezocht, dien naam opgeven?"

„Nu, om u de waarheid te zeggen, kom ik rechtstreeks uit Londen, om handelend op te treden in het belang van mijn vriend Finori. In Londen heb ik bij de waarzegster, Signora Tonessi bijna het leven verloren!"

Hij vertelde nu in het kort het avontuur, dat hem bijna het leven had gekost, maar Sarpi schudde het hoofd en zei:

„De naam Tonessi komt op het geheele eiland niet voor, maar het is natuurlijk een aangenomen naam geweest; daarom vrees ik, dat de naam, dien gij van den Capo hebt ge-

hoord, ook valsch is, zoodat wij nog even ver zijn."

"Dat de naam Tonessi valsch is, wil ik onmiddellijk aannemen, maar toch geloof ik een leidraad in handen te hebben aan den naam van den Capo, omdat ik zeker weet, dat die niet valsch is. Die Capo is waarschijnlijk de zoon van de waarzegster en zij noemde hem, op een oogenblik, dat zij beiden in gevaar verkeerden: Cesare. In zoo'n oogenblik denkt men er gewoonlijk niet aan een valschen naam te gebruiken. Verder ben ik door een lid der Mafia hier te lande te weten gekomen, dat de hoofdman Cesare heet, dat klopt dus prachtig. Het is nu alleen maar zaak te weten te komen wie der bewoners van het eiland Cesare heet en als hoofdman der Mafia in aanmerking komt."

Terwijl Raffles sprak was Sarpi in gepeins verzonken geweest.

"Cesare.... Cesare...." mompelde hij en vervolgde toen luider:

"Het is best mogelijk Signore, dat gij gelijk hebt. Ik ken den man, die Cesare heet en die ik er ook best van kan verdenken tot de Mafia te behooren. Zooals gij weet is het mij officieel verboden, zonder directe orders, mij in zaken waarvan de Mafia wordt verdacht, te mengen. Ik moet mij op den achtergrond houden, hetgeen goed is ook, want iedereen kent mij en mijn beroep, zoodat, wanneer ik met U ging samenwerken, gij gauw verraden zoudt zijn. Maar ik ben gaarne bereid U in het geheim alle mogelijke inlichtingen te verschaffen en hoop U, als gij denkt uw doel bijna bereikt te hebben, te kunnen helpen. U hebt mij goed begrepen?"

"Uitstekend!" riep Raffles uit. "Ik wil zelf ook liever alleen en onafhankelijk optreden".

De detective stond op.

"En wat denkt gij het eerst te doen? Ik vraag dit alleen om u in gevaren te kunnen bijstaan."

"O, er is geen gevaar aan verbonden! Vol enthousiasme voor antiquiteiten en kunstvoorwerpen ga ik een bezoek brengen aan het paleis der Finori's, dat een waar museum moet zijn. Daarna ga ik naar La Pace, om een briefje af te geven. Verder — en dat is het voornaamste — denk ik zelf lid te worden van het geheime genootschap, teneinde alles nauwkeurig te kunnen onderzoeken."

"Ik raad u een dergelijke overmoedigheid ten sterkste af, Mr. Shaw!" zei Sarpi. "De koelbloedigheid, waarmee gij mij dit vertelt, dwingt mij tot bewondering, maar gij zult, als zoo menigeen, dit waagstuk met den dood moeten bekoopen."

Raffles haalde de schouders op.

"Ik moet weten, wat er met den ouden markies is gebeurd en waar de erfenis van mijn vriend Luigi is gebleven. En nu, laat ons gescheiden werken, maar te zamen slagen. Vóór alles moeten wij elkaar op de hoogte houden van gewichtige gebeurtenissen. Wilt gij dat?"

De kleine man keek Raffles aan met zijn groote, kalme oogen en reikte hem de hand.

Beiden wisten zij, dat zij elkaar nog niet alles hadden medegedeeld, omdat ieder van hen gaarne het leeuwenaandeel wilde hebben van het werk, maar zij begrepen ook, dat zij elkaar ten volle konden vertrouwen.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ZESDE HOOFDSTUK.

Twee geheimzinnige bespieders.

Raffles had den volgenden ochtend op de prachtige kade, die misschien op de geheele wereld haar weerga niet heeft, het uitwendige van het paleis Finori bekeken.

In een halven cirkel liggen hier de paleizen in Renaissance-stijl, het een al grootscher dan het andere, aan zee gebouwd. Maar ten gevolge der vreeselijke aardbevingen van 1783 en

1908 bevatten zij niet meer dan twee verdiepingen. Op de zware zuilen van de tweede etage van de oorspronkelijk veel hogere gebouwen bevindt zich het dak.

Daardoor gelijkt deze lange straat gedeeltelijk op één verbazend groot paleis, dat door Jonische zuilen en pilaren in verschillende afdeelingen is gescheiden. Het middelste ge-

deelte wordt ingenomen door het stadhuis, een overweldigend grootsch gebouw, waarnaar de straat de „Palazzata” — paleisstraat — heet.

Hier lag, aan den noordkant der straat, het oude paleis Finori. Terwijl echter de andere Palazzi nog twee verdiepingen bevatten, had dit paleis nog meer geleden van de aardbevingen en zijn toenmalige eigenaar had zich tevreden gesteld met de overgebleven beneden-etage, waarop hij onmiddellijk het dak had laten aanbrengen.

Ook had hij, om voor verdere aardbevingen beveiligd te zijn, de muren laten verankeren met zeer zware ijzeren staven.

Men vertelde dan ook, dat zelfs de sterkste aardbevingen na 1908 niet de minste schade aan het paleis hadden veroorzaakt.

Raffles was volstrekt niet van plan om zijn geheelen ochtend te besteden met het bezichtigen van de kunstschaten en antiquiteiten, die het paleis bevatte. Het was hem onaangenaam, min of meer in bescherming te worden genomen door Signore Sarpi en diens lieden, terwijl hij niet wilde, dat zijn doen en laten gecontroleerd zou worden.

Hij wist van Finori, dat gravin Marietta gewoon was tusschen negen en tien uur van het hooger gelegen landhuis van haar vader naar beneden te komen, om in de oude kerk van Madonna della Grotta de mis te hooren.

Raffles, die Giannettino, zijn nieuwen bediende, thuis had gelaten, begaf zich, nadat hij het paleis en zijn omgeving vluchtig had bezichtigd, in noord-oostelijke richting naar het strand, om het op eenige kilometers verwijderde Pace op te zoeken.

Wie Raffles was gevolgd, zou het zeer zeker zijn opgevallen, dat een andere man, zich zorgvuldig verborgen houdend, hem nasloop.

Het was Giannettino, die zich reeds sterk aan Raffles had gehecht. Hij kon het niet uithouden in het hotel, daar hij voor het leven van zijn nieuwen meester vreesde.

Achter hem kwam weer, even voorzichtig en verborgen, een kleine man met een vossengezicht, wien het gevaarlijke plan van Raffles ongerust maakte.

Daarom had Sarpi besloten den Amerikaan, dien hij om zijn moed bewonderde, te blijven gadeslaan en werd nu in dit voornemen versterkt, doordat hij bemerkte, dat deze reeds door een man werd gevolgd. Hij kende hem niet en vermoedde in hem een lid van de gevreesde Mafia, die den Amerikaan bespiedde.

Maar hij deed in dit geval den braven Giannettino groot onrecht, want het was dezen alleen te doen om de veiligheid van zijn nieuwen meester.

Raffles had spoedig het pad bereikt, dat van de zeestraat voert naar de mooie ronde kerk met koepel en zuilengang.

Hij ging naar binnen, maar kwam spoedig weer naar buiten, daar hij gezien had, dat zich daar binnen geen dame bevond. Raffles leunde tegen een der zuilen en keek, betooverd door zooveel schoons, naar het heerlijke panorama beneden zich.

Hij was zóó verzonken in den onvergetelijken aanblik der zee en der groene beboschte heuvelen van de Calabriesche kust, dat hij de lichte schreden van een sierlijk voetje niet hoorde.

Plotseling echter ontwaakte hij uit zijn gedroom, want een helderklinkende stem riep vroolijk:

„O, daar is mijn Luigi! Hoe heerlijk, dat je gekomen bent, Luigi!”

Zij nam met haar beide handjes Raffles' rechterhand en toen zij haar groote, zwarte oogen, die in het zachtblozende, fijnbesneden gezichtje glansden, naar hem opsloeg, blonken twee groote tranen aan haar lange, donkere wimpers.

„O, Signora!” antwoordde de gewaande Finori, „ik ben uw bruidegom niet! Maar ik ben gekomen om u zijn hartelijkste groeten te brengen en u een briefje van uw bruidegom te overhandigen”.

Toen het mooie meisje de vreemde stem hoorde, liet zij verlegen Raffles' hand los en ging teleurgesteld een paar stappen achteruit.

„Vergeving, Signore! Maar ik verwachtte mijn verloofde stellig. En gij lijkt zooveel op Luigi! Ik dacht niet anders, of gij moest het zijn. Nu zie ik het verschil en uw stem deed mij dadelijk mijn dwaling inzien.

Maar komt gij van hem? Is hij gezond en welvarend en — is hij over zijn groot verdriet heen?”

„Hier is het briefje, gravin, dat hij mij medegaf. Dat zal u van alles beter op de hoogte brengen dan ik het kan!”

Begeeriig nam het meisje den brief aan en spoedig had zij den inhoud ervan gelezen.

„O, Signor Shaw, hoe kan ik u danken! Gij hebt hem tweemaal het leven gered en gij wilt ook verder over hem waken en voor hem arbeiden!”

Weer nam zij zijn hand, die zij warm en hartelijk drukte.

„Hij heeft zoozeer behoefte aan vrienden!” ging zij voort. „Ik vrees, dat hem een groot gevaar dreigt. En nu ook nog dit laatste verschrikkelijke! Mijn vader is oud en wij zijn niet zoo rijk als onze voorouders het waren. Nu heeft een kwaadwillige hem verteld, dat de millioenen van den ouden markies, Luigi's erfenis, verdwenen zijn. En daarom is hij nu even sterk tegen ons huwelijk, als hij er vroeger vóór was!

„Een rijke, jonge man, die, God weet hoe, een reuzenerfenis uit Amerika heeft gekregen,

heeft om mijn hand gevraagd. Hij heeft mijn ouden vader allerlei voorgespiegeld over den herbouw van ons kasteel, het terugkrijgen der landerijen en den vernieuwden glans van onze naam.

„Mijn vader heeft hem mijn hand toegezegd! Luigi is weg en ik ben zoo geheel alleen! Ach, als hij maar terugkwam en mij ervoor behoedde om de vrouw te worden van Cesare, dien ik veracht!”

Zwijgend had Raffles geluisterd naar het schoone meisje, dat daar voor hem stond in de schilderachtige kleeding der Siciliaansche boerinnen. Haar kleed was echter van fijnere stof en in fijnere tinten dan dat der gewone boerenmeisjes.

Onder het zwarte keursje, dat met een zilveren koord was dichtgeregen, welfde de maagdelijke boezem en haar blanke handjes waren, als smeekend, gevouwen.

„Hij zal spoedig komen, gravin! Reken daarop!” zei Raffles nu. „Wij zullen over hem waken en zijn vijanden ontmaskeren en onschadelijk maken. Maar noemdet gij niet den naam: Cesare? Heeft een zekere Cesare om uwe hand gevraagd? Wat is dat voor een man? Is hij dezelfde persoon, die uw vader mededeelde, dat Luigi's erfenis verdwenen is?”

„Dat vermoed ik!” antwoordde Marietta nadenkend. „Ik weet, dat hij Luigi haat, hoewel hij —”, het meisje bloosde tot achter haar ooren, „hoewel hij zoo na aan hem verwant is!”

„Geloofst gij, dat deze Cesare uw verloofde van het leven zou willen berooven?”

„Ik kan het niet denken! Dat zou de grootste zonde zijn! Neen, neen, dat kan niet! Cesare Ginozzi is misschien jaloersch en wangenstig op Luigi, omdat hij verstooten is, uitgesloten als — een onwettige uit het oude, beroemde geslacht der Finori's, maar een moordenaar — neen, signor Shaw, dat zou al te verschrikkelijk wezen?”

„Ik hoor dat gij gelijk hebt, Signora!” antwoordde Raffles, „in elk geval ben ik u zeer dankbaar voor uw interessante mededeelingen! Ik zal niet in gebreke blijven, uw bruijom, zoodra hij komt, van alles op de hoogte te brengen!”

„O, ik moet u danken, Signor Shaw, dat gij om mij hierheen zijt gekomen! En ik ben gerustgesteld, nu ik weet, dat het hem goed gaat en dat gij over hem waakt.

Ik moet nu naar huis terug, het is meer dan tijd!”

De jonge gravin reikte hem met een betoverend, weemoedig glimlachje, dat haar klasieke trekken nog bekoorlijker maakte, haar sierlijk handje. Raffles drukte het aan zijn lippen en ging met een beleefden groet heen.

Ook de gravin boog met een vriendelijken groet het hoofd. Daarop liep zij langs de groe-

ne oranjeboomen naar boven, waar de eenvoudige villa van haar vader lag.

Op dat oogenblik gleed beneden op den straatweg een automobiel, bijna geluidloos voorbij.

Maar Raffles lette er niet op. Zijn gedachten hielden zich onwillekeurig bezig met de verrassende mededeelingen, die hij van het beeldschoone meisje had vernomen.

En langzamerhand werd het hem duidelijk, welke geheimen de familie Finori omgaven, hij begreep nu de verhoudingen en beweegredenen en tevens wist hij nu, wie de persoon was, die al deze misdaden op zijn geweten had.

De gravin was intusschen eveneens in gedachten verzonken langs de groene tuinen naar boven gewandeld.

Daar kwam plotseling uit de schaduw van een groep boomen een goed gekleede jonge man met een sportpet op het krullende zwarte haar, naar haar toe, zoodat zij verschrikt terugweek.

„Gij hebt zeker een slecht geweten, gravin!” zeide hij. „Met wien hebt gij zoo lang staan praten?”

„Foei, wat doet gij mij schrikken, signor Ginozzi!” riep het meisje uit. „Wat is dat voor een manier, om zoo van achter de boomen te voorschijn te springen?”

„Dat is geen antwoord, Marietta! zeg mij, wie was het, door wien liet de kuische jonkvrouw zich zoo galant het handje kussen!”

„Wat is dat voor een taal tegenover een dame, signor Ginozzi! Dergelijke vragen weiger ik te beantwoorden. Gij weet zeer goed, dat ik, al is het ook nog in stilte, verloofd ben met markies Luigi Finori! Zelfs hij zou mij een dergelijke vraag niet stellen!”

„Ja, ja, ik weet het, mijn duifje,” zei de jonge man met een gemeene lach, „dat heb je reeds gezegd, toen je vader mij zijn toestemming gaf! Ik heb je beleedigende woorden voor eeuwig in mijn hart gegrift! Maar je zult toch de mijne worden! Tevergeefs zal je op je trotschen bruidegom wachten. Als ik je moet opgeven zal ook hij —”

De heetbloedige Siciliaan beet zich op de lippen en balde zijn vuist. Waartoe had hij zich bijna laten meeslepen! Maar het meisje had uit zijn woesten blik en uit zijn veelzeggende handbeweging begrepen, wat hij niet uitgesproken had.

Zij sloeg haar groote, donkere oogen met een uitdrukking van afschuw naar hem op.

Dat was Cesare te veel. Hij had zoeven, toen hij met zijn auto voorbijreed, maar al te goed gezien, dat de vreemdeling, met wien het meisje stond te praten, een lange, slanke figuur had en daar hij toch reeds twijfelde aan den dood van zijn vijand Luigi Finori, ver-

bond hij het een met het ander en twijfelde er nu niet meer aan wie die man was. Hij begreep, dat hij in dat geval snel moest handelen, want dat één oogenblik vertraging hem zijn buit kon doen ontgaan. Zonder verder één woord te verspillen en het meisje een antwoord te geven op haar vraag, zette hij een zilveren fluitje aan zijn mond en liet een snerpend gefluit weerklinken.

Aanstands sprongen, snel als de weerlicht, een drietal mannen te voorschijn. Zij droegen zwarte kleeren, hadden groote slappe hoeden op het hoofd en zwarte zijden halfmaskers voor. Zij hadden met Cesare in de auto gezeten en hadden zich in de struiken verborgen gehouden.

Een gillende kreet om hulp klonk uit den mond van het ontstelde meisje dat door de mannen werd beetgepakt, maar Cesare Ginozzi drukte zijn hand op haar mond, zoodat zijn helpers met touwen haar armen en beenen konden vastbinden.

Een bewusteloosheid maakte zich van haar meester, zoodat zij zich het vreeselijke van den toestand gelukkig niet bewust was.

„Naar de auto! Zoo snel mogelijk!” fluis-terde Cesare op heeschen toon en de vier mannen haastten zich met hun bekoorlijken last naar de auto, die op den straatweg stond te wachten.

Maar op dit oogenblik klonk hun een donderend: „Halt, schurken!” in de ooren.

Raffles had duidelijk het fluiten en den kreet om hulp gehoord en was uit de kerk naar buiten gesneld om te zien, wat er voorviel.

In elke hand een zijner kleine revolvers houdende, versperde hij den bandieten den weg, die van de kerk naar den straatweg voerde, waar de chauffeur, een vierde lid der Mafia, bij den motorwagen stond.

„Halt!” klonk het ook rechts van Raffles en even bevelend „Halt!” aan de linkerzijde.

„Maledetto!” riep Cesare woedend, terwijl hij zijn revolver op Raffles afschoot.

„Vlucht en laat het meisje achter!” riep hij daarna op bevelenden toon, en maar al te gaarne gehoorzaamden de mannen.

Doch daar knalde een der revolvers van Raffles en Cesare, in den rechterarm getroffen, liet zijn wapen vallen.

Hij bukte zich echter bliksemsnel en vóór Raffles er op verdacht was had hij zijn revolver met zijn linkerhand afgeschoten. Maar hij schoot met deze hand mis, hoewel de kogel rakelings langs Raffles' hoofd vloog.

Wederom richtte Raffles zijn wapen, maar nog vóór hij kon schieten, klonken opnieuw twee schoten, een van de linker- en een van de rechterzijde.

Cesare keerde zich om en vluchtte zoo snel hij kon naar de struiken, terzijde van den weg, en verdween, gevolgd door zijn helpers, van wie er één, voor hij de beschermende struiken bereikt had, op den grond stortte uit twee wonden bloedend.

Terwijl Raffles zich over den gewonde boog, hoorde hij een auto in snelle vaart wegrijden.

Op dit oogenblik kwam een kleine man met een vossengezicht uit de struiken te voorschijn en riep vol geestdrift:

„Bravo, bravissimo! signor Shaw! Gij hebt uzelf overtroffen! Alle achting!”

Raffles keek niet al te vriendelijk op.

„Dank u, signor Sarpi, voor u welwillende hulp, maar gij hebt dezen keer al te goed geraakt!” riep Raffles, op het roerlooze lichaam van den getroffene wijzend.

„Ja, dat is waar! De kerel is dood en kan ons geen inlichtingen meer verstrekken. Maar gij hebt den aanvoerder flink gebrandmerkt! Dat is voldoende! Maar waar is de derde in onzen bond?”

„Wat, jij, Giannettino?” vroeg Raffles, verbaasd bij het zien van den jongen man, die juist uit het struikgewas te voorschijn kwam.

„Ja, Signore! Ik kon niet thuis blijven, nu ik u in gevaar wist. Maar Signore is alléén wel opgewassen tegen den Capo en de geheele Mafia! Dit is voor het eerst, dat de Capo gewond is!”

De detective spitste de ooren.

„Wat zeg je, daar?” riep hij uit. „Die gewonde, Signor Cesare Ginozzi, de Capo, het opperhoofd — —?”

„Noemde ik u niet reeds gisteren den voor- naam, Signor Sarpi?” vroeg Raffles. „Gij ziet, dat ik gelijk had! Maar nu, Giannettino, sleep het lijk in de struiken, opdat de gravin het niet dadelijk ziet, als zij tot bewustzijn komt.”

Ook Sarpi bood hulp. Beide mannen droegen den doode in het kreupelhout. Raffles echter haalde in zijn hoed water uit de fontein bij de kerk en bevochtigde het gelaat van het bleeke meisje.

Een lange zucht kwam over haar lippen en gravin Marietta opende angstig haar groote, donkere oogen.

„Cesare,” stamelde zij. „Cesare, de Capo van de Mafia! O, redt Luigi! De Mafia zal ons allen doden!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De catacomben van Messina.

Het had eenige moeite en twee blanke goudstukken gekost om toegang te verkrijgen tot het paleis Finori

Eindelijk echter was de dikke Amerikaanse heer, die door zijn kamerdienaar en door zijn chauffeur, een reusachtigen kerel, was vergezeld, er in geslaagd, om den grijzen huisbewaarder van het paleis Finori er van te overtuigen, dat hij alleen kwam als oudheidkenner, die de antiquiteiten en kunstschaten, welke zich in het oude paleis bevonden, kwam bewonderen.

Die dikke heer was niemand anders dan Raffles, die tot zijn meerdere veiligheid James Henderson, zijn trouwen chauffeur uit Napels had ontboden. Hij had zich wederom met het gummi-omhulsel bekleed en dat laten opblazen, zoodat hij weer zijn vroegere dikte terug had en heelemaal niet meer geleek op den slanken, knappen man, die hij in normale omstandigheden was.

Henderson, die de donkere oogen van Giannettino niet erg scheen te vertrouwen, was er van op de hoogte gesteld, dat zijn meester waarschijnlijk eenige gevaren boven het hoofd hingen, maar dit had den overigens goedigen reus niet afgeschrikt, integendeel, hij scheen er zich over te verheugen, dat hij eens wat te doen kreeg, waarbij hij zijn trouw en gehechtheid aan zijn meester zou kunnen toonen.

Vergezeld door Giannettino in zijn gewone kleeding, bevonden zij zich eindelijk in de groote hall van het voorname huis, die een interessante galerij vormde van de beroemdste schilders van Messina, vanaf Antonello en Caldara da Caravaggio tot Menniti en Scilla.

Mr. Shaw uitte zijn verrukking op luiden toon en maakte voortdurend aantekeningen. Maar reeds na een half uur wendde de huisbewaarder, wien het geld, dat hij gekregen had in den zak brandde, eenige dringende boodschappen voor en liet hij de kunstminnende bezoekers alleen.

Begrijpende, dat de bewaker zoo spoedig niet terug zou komen, liet Raffles de kunstwerken aan zichzelf over om met behulp van een vernuftig ingerichten looper, tot groote verbazing van Giannettino, van de eene kamer naar de andere te loopen om te zien of hij ook eenig spoor kon ontdekken, dat met het geheimzinnige verdwijnen van den ouden markies in verband kon staan.

Maar het scheen, alsof deze moeite tevergeefs zou zijn. Niet de minste kleinigheid deed denken aan de een of andere misdaad,

noch in de ouderwetsche vertrekken met hun meubelen van groote kunstwaarde, noch in de eetzaal, die in echten renaissancestijl was gehouden, evenmin in het kleine ontvangsalon met zijn behangsel van zachtgroene zijde, witte deuren en rococo-meubelen.

Giannettino en Henderson volgden hun meester in een gezellige bibliotheek, waar de gevulde boekenkasten aan weerszijden der boogramen en de drie schrijftafels bewezen, dat de heeren uit het huis Finori meer dan gewone belangstelling hadden betoond in wetenschappelijke studiën.

Terwijl Raffles nog in de deur van het salon staande, waaruit hij juist was gekomen, den prachtigen renaissance-schoorsteen bewonderde, terwijl hij zijn blikken langs de rijen boeken en de vensters liet gaan, was Giannettino plotseling lijkbleek geworden. Bevend had hij de handen gevouwen en in de kamer rondgekeken, terwijl hij roerloos bleef staan.

Raffles en Henderson keken verbaasd naar de vreemde houding van den jongen man.

„Wat is er, Giannettino?" vroeg Raffles vol belangstelling. „Zie je spoken?"

Een diepe zucht kwam uit de borst van den Siciliaan.

„Ja, Signore", antwoordde hij op ernstigen toon. „Dit is de kamer, die ik droomend en wakend zie, die ik nimmer meer kan vergeten, sinds... sinds..."

„Welnu, sinds," drong Raffles bij hem aan.

„Ik zal U alles vertellen, Signore," zei Giannettino, „maar heb medelijden met mij, dat ik de behulpzame hand heb geboden, ik wist toen nog niet..."

„Geen verontschuldigen, Giannettino," viel Raffles hem in de rede. „Eerst je verhaal, dan kunnen we verder zien."

De jonge man boog zwijgend het hoofd.

„Ik ben," zeide hij eenvoudig, „lid geworden van de Mafia, omdat ik wist, dat deze vereeniging zich er op verheft de misdaden van de hooggeplaatsten, die voor de wet zoo goed als onbereikbaar zijn, te straffen. Ik vond dit een edel doel en sloot mij er bij aan. Sedert ben ik méér te weten gekomen en geloof nu ook stellig, dat de gevangenneming van den ouden markies Finori niet rechtvaardig is geweest."

„Dat is het stellig," zei Raffles. „Ik ben er van overtuigd, dat de Finori's geen misdadigers zijn, zeg mij wat er met den gevangene gebeurd is en waar gij hem hebt gebracht?"

De Siciliaan wenkte Raffles en liep naar een eikenhouten kast.

„Neem uw tooversleutel, Signore, die alle deuren opent en ontsluit deze!”

Hij keek om zich heen.

Op den schoorsteenmantel stonden een paar tweearmige Byzantijnsche kandelaars met groote kaarsen. Hij nam ze er af en wilde Raffles een ervan geven. Doch deze zei:

„Ik heb iets beters, dat niet uitgaat door den tocht, noch sporen van druipend vet achterlaat”.

Hij haalde zijn elektrische lantaarn te voorschijn en toonde ze aan Giannettino.

„Maar neem jij de kaarsen,” voegde Raffles er aan toe, „het kan geen kwaad!”

De deuren van de reusachtige kast, die schuin in een hoek stond, waren spoedig open en toen Raffles zijn licht er in liet schijnen, zag hij het begin van een massieve steenen trap.

Giannettino had de kaarsen aangestoken en gaf er een van aan Henderson. Nadat Raffles de kastdeuren achter hen had gesloten, begonnen de mannen vastberaden de donkere steenen trap, die naar het binnenste der aarde scheen te voeren, af te dalen.

Een koele luchtstroom kwam hen tegemoet en Giannettino en Henderson moesten hun flikkerende kaarsen met de hand beschermen, maar Raffles' elektrische lantaarn verlichtte de steeds verder naar beneden voerende trap met haar helderen lichtbundel.

Een duffe, bedorven lucht ademden zij in, toen zij langs een lange, smalle gang, waar zij achter elkaar moesten gaan, doorliepen. Vandaar bereikten zij een groote ruimte, waar breede nissen in de muren waren aangebracht en waarin vermolmd, half vergane doodkisten en talrijke geraamten, schedels en beenderen bij het schijnsel van het elektrische licht zichtbaar werden.

Verbaasd bleef Raffles staan.

„Maar dit zijn de oude catacomben!” riep hij uit.

„Zeker, Signore! Wij zijn hier in het overblijfsel der reeds meer dan honderd jaren geleden door de aardbeving verwoeste catacomben van Messina.”

„Nu wordt mij alles duidelijk!” riep Raffles met gedempte stem. „Hier is de plaats van bijeenkomst der Mafia van Messina!”

„Gij hebt het geraden, heer, zooals gij alles raadt! Nu, in den namiddag is nog geen gevaar te vreezen. Maar wat moeten wij doen, als men ons verrast of als wij iemand van de leden aantreffen?”

Raffles knikte en dacht even na.

„Wij zullen wel niemand aantreffen, denk ik,” zei hij eindelijk, „maar mochten wij iemand tegenkomen, welnu, Giannettino, maak

je dan bekend als lid en stel ons voor als nieuwe leden.

„Ik ben lang in Venetië geweest, kan het dialect vrij goed spreken en zal er mij wel uitredde. Als wij niemand ontmoeten, dan is het des te beter! Alleen in den uitersten nood gebruik maken van geweld!”

Giannettino boog het hoofd maar scheen toch niet volkomen gerust gesteld te zijn.

De weg ging nu weer naar beneden. Het waren lange gangen, zonder licht, bijna niet begaanbaar, die eenmaal hadden gediend om de overledenen bij te zetten, voor welk doel aan weerszijden nissen waren uitgehouwen in de steenharde rotsen. De bovenste nissen waren verder in de rotsen uitgehouwen dan de onderste, zoodat de gewelven der Catacomben naar boven wijder werden.

„Hier zijn wij op de plek, Signore!” zei Giannettino, toen zij een kleinere zaal, die nog dieper lag, hadden bereikt.

„Hebt gij den ouden markies Finori hier heen gebracht?” vroeg Raffles.

„Ja, Signore, slechts tot hier! Dit is de vergaderzaal der Mafia en van den Raad van Elf, de voornaamsten van het genootschap, welke niemand kent. Of men den gevangene verder heeft weggebracht, wat met hem is gebeurd, of hij hier is veroordeeld, ik weet het niet. Wij werden hier allen langs een anderen weg weer heengezonden”.

Raffles maakte een wanhopige handbeweging.

„Maar dat helpt ons niets verder, Giannettino! Hoe zullen wij den ouden markies dan vinden? Is hier nog een anderen uitgang?”

De Siciliaan haalde zwijsend de schouders op.

Zij gingen het vertrek verder door, dat al spoedig van uiterlijk veranderde.

Raffles keek om zich heen.

De ruimte had veel van een amphitheater. De steenen rijen van zitplaatsen waren al hooger en hooger, in een halven cirkel om de half-rond uitgehouwen zaal aangebracht.

Op een rechthoekig podium onderaan stond een zwart bekleede langwerpige tafel met een verhoogden zetel in het midden en aan weerszijden vijf eenvoudige houten zitplaatsen daarnaast.

Aan een der smalle kanten van de tafel stond de elfde stoel voor een der leden van het gevreesde Elftal, die een bijzonder ambt scheen te hebben. Was hij de secretaris, de penningmeester, of misschien de beul van de vereeniging? Wie zal het zeggen?

Met een rilling zag Giannettino, hoe zijn nieuwe meester zonder eenige ontroering deze plaats der verschrikking betrad en alles nauwkeurig bekeek.

Sidderend, bijna zonder het zelf te willen,

keek hij om zich heen om te zien of er ook iemand was verborgen of nader kwam.

Intusschen had Raffles alles nauwkeurig onderzocht. Maar de ruw getimmerde tafel en stoelen verborgen geen enkel geheim. Aan een der rotsmuren was een zwart laken met een reusachtig doodshoofd aangebracht, een symbool, dat hier, te midden der geraamten en doodsbeenderen in de catacomben, geheel overbodig scheen.

Toen Raffles het ophief, ontdekte hij, dat het niet alleen als versiering diende, maar dat het ten doel had, een groote kast, die in een der nissen was geplaatst, te bedekken.

Bliksemsnel begreep hij dat dit de geheime bergplaats van de schatten der Mafia moest zijn.

Met koortsachtige haast ging hij met zijn onverbeterlijken looper aan het werk en na enkele minuten sprongen de deuren open; bijna had Raffles ondanks zijn gewone zelfbeheersching, een kreet geslaakt bij den overweldigenden aanblik. Alle geopende vakken van de zeer eenvoudige kast waren, behalve een enkel, dat alleen papieren bevatte, gevuld met schitterende en fonkelende kleinoodiën en blinkende goudstukken, terwijl zich in de grootere, onderste vakken zakjes bevonden voorzien van de getallen 20,000 Lire.

Elk bevatte dus duizend goudstukken en Raffles telde er vluchtig minstens een honderdtal.

Op den onderdrukten kreet van zijn meester was Giannettino en Henderson haastig toegesnel. Laatstgenoemde was aan zoo iets wel gewend, maar toen Giannettino een blik in de kast had geworpen, deinsde hij terug en bedekte zijn oogen met zijn handen.

„Mijn Hemel!” riep hij, „de schatten van de Mafia.”

Raffles had zijn tegenwoordigheid van geest teruggekregen.

„Ken je een schuilplaats, vanwaar wij den schat veilig in het huis van markies Finori kunnen brengen?” vroeg hij.

„Signore, durft gij het wagen?” stamelde de jonge man.

„Vlug! vlug! Giannettino! Geen tijd verliezen met onnoodig gepraat! Hier rusten de schatten van het duivelsche genootschap! Wij moeten gebruik maken van het oogenblik!”

De Siciliaan dacht na.

„Ik heb het gevonden, Signore! Daar bij de bovenste zitplaatsen! Misschien hebt gij het ook opgemerkt, daar is het graf van een kardinaal of van een bisschop, geloof ik. Dat is leeg. Misschien wegens de kostbaarheden bestolen en leeggehaald. Wij kunnen met ons drieën het marmeren deksel oplichten. Daar moeten wij den schat verbergen! Niemand zal daar zoeken, als de deksel er weer op ligt.”

Raffles had intusschen de papieren, die in een der vakken lagen, doorgezien en bemerkte al ras, dat deze alle op naam stonden van Markies Finori. Het waren effecten en waardepapieren en hij begreep, dat hij hier het verdwenen vermogen van den ouden markies en dus de erfenis van zijn vriend Luigi Finori teruggevonden had.

Dat was dus een voornaam deel van zijn taak, dat hij hiermede ten einde had gebracht. Maar het was nog niet alles, want hij moest ook het geheimzinnige verdwijnen van den ouden markies zien op te lossen. Hij was er zoo goed als zeker van, dat de man nog niet dood was, maar veilig ergens opgeborgen. Hij zou naar hem gaan zoeken en hem zeker vinden.

Intusschen belette dit voornemen hem niet een open oog te houden voor andere zaken en besloot alle kleinoodiën, juweelen en het goud te annexeren. Hij gevoelde zich eensklaps weer op en top de beroemde meester-dief en wenkte Henderson, dien hij op fluisterenden toon instructies gaf.

Henderson luisterde aandachtig, knikte toen met het hoofd, ten teekenen dat hij begrepen had wat zijn meester wilde en na enkele oogenblikken was hij met Giannettino bezig, om alles wat in de kast lag, een andere plaats te geven en wel in de aangewezen ledige grafnis boven in de zaal.

Een uur lang werkten de drie mannen zonder verpoosing.

Toen zij, na verloop van dien tijd het marmeren deksel met het kruis weer op de graf-tombe hadden gelegd, en hijgend en bezweet een oogenblik rust namen, lag voor een waarde van tien millioen lire in het oude graf.

„Voor heden genoeg, vrienden,” zei Raffles. „Laten wij nu teruggaan! Het is beter, in de ochtenduren de schatten af te halen.”

Maar nog voor zij gevolg hadden kunnen geven aan hun voornemen hoorden zij plotse-ling een heesche stem; die riep:

„Halt! Wie daar? Blijft staan of ik schiet!”

Zij keken in de richting, vanwaar het geluid kwam en zagen eensklaps verscheidene revolverloopen op zich gericht. Voor de eenige uitgang van de zaal stonden een aantal gemas-kerde mannen, die nu langzaam naderden.

Raffles herkende onmiddellijk in een hunner den hoofdman Cesare, die zijn rechterarm in een verband droeg.

Het scheen, dat laatstgenoemde Raffles, ondanks diens omvang en andere vermomming, herkende, want zwiingend stonden de twee mannen enkele seconden tegenover elkaar.

Ongeveer terzelfdertijd, dat Raffles met Henderson en Giannettino in de catacomben afdaalden, kwam een der fraaie witte stoom-

booten van de maatschappij Florio—Rubal-
tino, die de verbinding tusschen het vasteland
van Italië en het eiland Sicilië onderhouden,
aan de Scala di Marmo te Messina aan.

Onder de talrijke personen, die aan de kade
hunne uit Napels komende vrienden of bloed-
verwanten verwachtten, bevonden zich ook
een kleine man met een vossengezicht en een
slank, elegant gekleed meisje, wier gelaat door
een sluier bedekt was.

„Ik ben bang, dat hij weer niet komt, Sig-
nore Sarpi!” zei het jonge meisje tot den de-
tective.

Daar naderden twee jonge mannen met
vlugge stappen van den steiger, met veerkrach-
tigen tred de trappen der kade bestijgend.

De een, naar zijn uiterlijk een artist, had
nauwelijks de wachtenden gezien, of hij groet-
te met een handbeweging en snelde naar de
slanke jonge dame toe.

„Marietta mia!”

„O, Luigi, Luigi!”

Het meisje had haar verloofde ondanks zijn
vermomming aan stem en gestalte herkend en
viel, lachend en weenend tegelijk, in zijn ar-
men.

De detective had intusschen Brand of liever
Mr. Robert Bentinck-Shaw uit Chicago, op le-
vendigen toon begroet en hem medegedeeld,
dat zijn oom — dat wil zeggen Lord Aber-
deen — hem had opgedragen, Mr. Robert en
den jongen markies hier aan de kade af te
halen.

Zijn oom was zelf verhinderd door gewich-
tige zaken, die waarschijnlijk betrekking had-
den op de misdaad in de familie Finori.

Toen de bagage vooruit was gezonden naar
het hotel Vittoria en men bijeen zat in het echt
Italiaansche restaurant van het Venetiaansch
Hotel in de Oca Neve, werd het gesprek zeer
levendig.

Spoedig echter stond de detective op.

„Het is tijd! Mijn lieden wachten op de af-
gesproken plaats. Als gij blijft bij uw moedige

voornemens, heeren — —? — Het is niet meer
of minder dan een tocht in de onderwereld —
het is nu tijd om de misdadigers te overval-
len!”

„O, neem mij ook mee! Luigi, kan je mee-
nen, dat ik je nu alleen in het gevaar zou la-
ten gaan, om zelf achter te blijven? — Ik weet,
wat het plan is van Signore Sarpi!”

„Neen, neen, gravin!” riep deze uit. „Ik bid
u. blijf hier! Men kan niet weten, welke strijd
daar gestreden zal worden! En gij vermoedt
niet, naar welk afschuwelijk oord ik de hee-
ren zal moeten brengen!”

„Al ging het rechtstreeks naar de hel, waar
die vreeselijke man thuis behoort, ik verlaat
mijn Luigi niet meer, ik zou uit angst om hem
sterven! Kijk, Signore Sarpi en jij Luigi, ik
ben gewapend; ik heb moed! Niet tevergeefs
ben ik een dochter der Torresani's!”

De schoone Marietta haalde met schitteren-
de oogen een sierlijk revolvvertje te voorschijn
en lichtte toen blozend haar rok om te laten
zien, dat zij een fraai bewerkten kleinen dolk
tusschen haar kousenband had gestoken, het-
geen de heeren een glimlach ontlokte.

„Goed dan, signora,” antwoordde de detec-
tive op vriendelijken toon, „dan zal ik u ver-
tellen, waarheen wij gaan. Naar het onder-
aardsche kanaal der Torrente, dat in verbind-
ding staat met de zee, een weg, dien niemand
anders kent dan wij en de Mafia — en die
voert naar de overblijfselen der catacomben.”

„De — catacomben —?” herhaalde het
meisje rillend van afschuw. „Om het even,
waarheen Luigi gaat, ga ook ik! Al zou het
dood en verderf zijn, met hem wil ik liever
ondergaan in den eeuwigen nacht dan te moe-
ten leven in weelde en licht zonder hem!” —

„Benijdenswaardige markies!” mompelde
de kleine man, ondanks zichzelf ontroerd door
de offervaardigheid van het jonge meisje.

„Komaan dan, heeren, naar den onderaard-
schen weg, waar de boot met mijn lieden op
ons wacht! Op ten strijd tegen de — Mafia!”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

In de folterkamer der Inquisite.

Het was ongeveer een half uur vóór deze
gebeurtenis, dat in een zijgang van de cata-
comben, in een afgesloten ruimte, welke in
verbinding stond met de kerk San Francisco
di Paola, een zeldzaam tooneel werd afge-
speeld.

Ook deze ruimte was een vroegere grafkel-
der uit de tijden der eerste Christenen in
Messina.

Waar zich vroeger de graftombe had be-

vonden, stond nu midden in het vertrek een
ruwe houten brits, waarop aan handen en voe-
ten gebonden een grijsaard lag met een edel,
maar bleek gelaat en langen, sneeuwvitten
baard.

Een kunstig aangebrachte steenen plaat,
voorzien van grendels en haken, scheidde de-
ze ruimte, een ware onderaardsche gevangencel,
van de rest der catacomben en van de
overige wereld.

Ondanks zijn groote bleekheid vertoonde deze krachtige Romeinsche kop met de vurige donkere oogen een onbuigzamen wil en groote vastberadenheid.

De grijsaard had alleen zijn rechterarm vrij, waarvan zoo juist de touwen schenen te zijn losgemaakt.

Voor hem stond een man, die onder zijn slappen vilten hoed een zwartzijden halfmasker droeg en in zijn linkerhand een stuk papier en vulpen hield, terwijl zijn rechterarm in een zwart verband rustte.

„Markies Finori!” riep hij uit, „onderteeiken dit testament, dat mij benoemt tot erfgenaam van het vermogen en den naam der Finori's, dan hebt gij uw vrijheid terug!”

„Neen, neen, mijn lieve zoon”, antwoordde de grijsaard met snijdenden hoon: „Ik ken maar al te goed de geschiedenis der Borgia's! Als hunne slachtoffers het verlangde hadden onderteeikend en meenden, hun leven te hebben gered, hadden zij integendeel hun doodvonnis bekrachtigd. Ik zal mij wel in acht nemen!”

De gemaskerde stampte woedend op den steenen vloer.

„Goed,” siste hij, „ik kan het ook zonder den naam doen. Ik heb het geld en al kan ik hier niet optreden als de erfgenaam der Finori's, dan toch is er aan gene zijde van den oceaan gelegenheid genoeg om als een Croesus te genieten en te worden geëerd!”

Vaarwel goede, beste vader, die zijn eigen zoon uit zijn huis liet werpen!”

„Ja, bastaard!” antwoordde de gevangene onbevreesd, „dien ik op straat liet werpen als afperser en schriftvervalscher! Heb ik jullie, ellendelingen, niet genoeg betaald? Waarom hebben jullie het verbrast, waarom heb je het met handen vol weggeworpen, nietswaardig sujet?”

De gemaskerde werd wit van woede, en kreukte het papier in elkaar.

„Je bent in mijn macht! Je zult duizend dooden sterven, niet één, vervloekte stijfkop! — Zie je dat uurwerk daar boven? Zie je het mes, dat daar hangt?”

Hij liep naar den muur, waarlangs een gewicht en een ketting afhingen. Met ratelend geluid trok hij met de linkerhand het gewicht in de hoogte, waarna men het uurwerk hoorde tikken. Het mes bewoog zich nu in gelijkmatige tusschenpoozen op en neer. Het hing precies boven de borst van den gevangene.

De gebonden grijsaard keek onverschillig naar boven.

„Ik begreep dadelijk”, zei hij, „toen ik dat mes daar boven ontdekte, dat dit wel het een of andere duivelsche werk van mijn zoon zou zijn! Kijk, kijk — het beweegt en komt ver-

moedelijk steeds lager! Wat een schitterende uitvinding!”

De gemaskerde had intusschen met een stok het uurwerk, dat vrij hoog hing, gesteld.

„Gij vergist u, dierbare vader! Ik ben wel knap op het gebied der mechaniek, maar deze doods-klok heb ik niet uitgevonden, ik heb haar slechts hersteld. Dit prachtige toestel is uitgevonden en toegepast door de Inquisitie, om de verstokte ongeloovigen te straffen en een driedubbelen dood te doen sterven.

„Reeds menig ander heeft op de plaats gelegen, waar gij nu ligt; ongeloovigen en geloovigen, schuldigen en onschuldigen, welke zich niet konden verdedigen en die dikwijls alleen de misdaad op hun geweten hadden, rijk te zijn en de hebzucht der Inquisitie te hebben opgewekt.

„Het is een schitterende uitvinding en een volmaakt werktuig, want al zoudt gij ontkomen aan dit mes, wat niet denkbaar is, dan zullen de muren boven uw hoofd instorten en als gij daardoor niet verpletterd wordt, dan zal de grond onder uw voeten uit elkaar vallen en gij zult in den onderaardschen arm van de Torrente di San Francesco di Paolo stor- ten, die onder dezen bodem door zijn weg neemt naar zee!”

„Dank — dank!” antwoordde de grijze gevangene hoonend. „Een gedeelte van dit alles is reeds meer dan voldoende! Maar jij, schurk, wees vervloekt! Als ooit de vloek van een vader is uitgekomen, dan zal hij zeker jou tref- fen! Vaar naar de hel, vervloekte, waar jij, duivel, behoort!”

Ondanks al zijn gewetenloosheid beefde de gemaskerde zijns ondanks. Maar, om niets te laten merken, lachte hij luid en riep:

„Verouderde opvattingen, dierbare vader! En als het je misschien eenigszins kan troosten, zoo weet, dat je spoedig vereenigd zult zijn met je geliefden Luigi, die reeds lang als een rat verdronken is. Ik zal toch, ondanks je weigering om te onderteekenen, je erfgenaam zijn! Dit is — mijn afscheidsgroet!”

„De Heiligen zullen mijn beminden zoon beschermen!” riep de grijsaard. „Ga heen, on- mensch, laat mij sterven! Maar bevrijd mij eerst van je gehate aanwezigheid!”

De schurk lachte.

„Dus vadertje, laat de tijd je niet al te lang vallen. Gij hebt nog tien minuten te leven! Kijk naar den wijzer! Als die de twaalf be- reikt, zal het mes zoo laag zijn gekomen, dat het zich langzaam, maar zeker in je hart boort! Dat zal de voltooiing mijner wraak zijn! Veel genoeg, oude stijfkop! Deze tien minu- ten zullen uw trots breken — Addio!”

„Ellendeling!” riep de gebondene. „Mijn zonde wordt wel zwaar gestraft, maar ik hoop, dat zij daardoor uitgeboet zal zijn! Maar jij,

ongelukkige, bent voor eeuwig des duivels. Ga heen, plaag mij niet langer! Een Siciliaansch edelman weet te sterven!"

„Wie weet het?"

Hoonlachend verwijderde zich de schurk en dreunend sloeg de deur achter hem dicht. Eenzaam en verlaten, niet in staat om zich te bewegen, bleef de grijsaard op de houten brits liggen.

Als hij zijn oor drukte tegen het hout, waarop hij lag, vernam hij, diep onder zich, werkelijk het ruischen van het water der Torrente. Maar onweerstaanbaar werd zijn blik getrokken naar het uurwerk boven hem — nog acht minuten!

Langzaam maar zeker liep het door en het mes, dat aan een stang was bevestigd en flikkerde in het licht van een door Cesare achtergelaten fakkel, naderde al meer en meer, telkens met een schokje kwam het nader — zeven minuten!

Hij wilde de oogen sluiten, maar onwillekeurig richtten zij zich weer op het uurwerk en zijn oor luisterde naar het onheilspellende tikken.

— Zes minuten nog! —

Luide tikte het uurwerk in het onderaardsche verblijf de minuten de doodsche stilte in; steeds op en neer ging de slinger en merkbaar dalende, bewoog zich de dolk, flonkerend bij het licht van den fakkel.

De wijzer wees nu vijf minuten vóór twaalf en de oude markies kon zijn blikken niet van de helsche machine afwenden.

Ondanks zijn moed rilde hij bij de gedachte aan hetgeen hem te wachten stond. Onafwendbaar naderde het ontzettende. Gebonden en verlaten door iedereen, diep onder de aarde, gedoemd tot onbeweeglijkheid, zag hij het staal nader sluipen en het flikkerende mes, dat steeds dichterbij kwam, leek hem het begerig vonkelende oog van een roofdier.

Zonder dat hij het wist, liepen groote zweetdruppels langs zijn voorhoofd, zijn haren rezen te berge van angst en ontzetting. Wanhopig greep hij met de rechterhand naar zijn voorhoofd.

Eerst op dit oogenblik bemerkte hij, dat zijn misdadige zoon in zijn groote opgewondenheid en haat had vergeten om opnieuw de rechterhand van zijn slachtoffer, die hij had los gemaakt voor de handteekening, te binden.

„Als hij eens probeerde met die vrije hand zijn touwen los te maken?"

Hij keek op de klok en zag, dat hij nog vier minuten had. Vóór dien tijd moest hij er in geslaagd zijn de knopen los te maken, anders...

Een rilling liep hem door de leden.

Hij was niet bang om te sterven, maar zulk een langzamen, pijnlijken dood leek hem onverdraaglijk. Langzaam zou het mes zakken

en als het zijn borst had bereikt, zou het zijn huid openrijten, telkens, bij elken slag, wat dieper, tot het hart bereikt was en het dit edelste orgaan van het menschelijk lichaam zou verscheuren en tot stilstand dwingen, waardoor zijn leven uitgebluscht zou zijn.

Deze gedachte flitste hem door het brein, maar reeds was zijn bevende rechterhand bezig aan de koorden te rukken, die hem knelden.

Het koude zweet brak den grijsaard uit, toen hij bemerkte, dat al zijn pogingen faalden. Zijn hand werd onvast, zijn geheele lichaam schokte van opwinding, terwijl hij niets anders had bereikt, dan dat de koorden om zijn lichaam nog steviger spanden.

Maar hoe ontzettend zenuwachtig hij ook was, toch begreep hij, dat hij op deze wijze niet verder zou komen. Hij keek op het uurwerk. Wederom was er een kostbare minuut verlopen!

De markies dwong zichzelf met bovenmenselijke kracht tot kalmte en overleg en eindelijk gelukte het hem tot zijn onuitsprekelijke blijdschap met zijn eene vrije hand het eind van het touw te vinden en den knoop los te maken. Slechts nog twee minuten restten hem.

Met moeite haalde hij het eind van het touw door de knopen en toen de wijzer op 1 minuut vóór het laatste cijfer stond, viel het touw, dat hem aan de brits vasthield, aan weerszijden naar beneden.

Men had den markies in zijn bibliotheek overvallen en gebonden. De schurken hadden niet de moeite genomen om de zakken van zijn fluweelen huisjasje te doorzoeken. Wat betekenden de kleinigheden, die daarin te vinden mochten zijn, tegenover de millioenen in de brandkast!

En de Capo had op grooten spoed aangedrongen. Zoo had men hem ijlings gebonden en door de kast, een weg, die slechts de Capo kende, naar de oude catacomben gedragen.

Het was een groote dwaasheid van den markies geweest, om in vroegere jaren deze geheimen te verraden aan zijn geliefde, de schoone Chlia Ginossi, teneinde haar heimelijk bij zich te kunnen ontvangen. Na hun scheiding had zij dit alles toevertrouwd aan haar zoon Cesare, maar nu tot geheel andere doeleinden.

Terwijl al deze gedachten bliksemsnel door zijn brein schoten, haalde hij zijn zakmes te voorschijn. In een oogwenk sneed hij ook de andere touwen, die zijn linkerarm, beenen en voeten samensnoerden, door en snel sprong hij van de houten brits af, die zijn onmenselijke zoon hem als doodsbed had toegedacht.

De wijzer stond op twaalf.

Plotseling weerklonk een luid geratel en dicht bij hem drong met groote kracht het

vlijmscherpe mes in het hout, juist op de plek, waar zich een enkele minuut eerder zijn hart had bevonden.

„God zij geprezen! Nog in het laatste oogenblik heeft Hij mij gered!” fluisterde de grijze markies.

Plotseling doofde de uitgebrande fakkel, die tot nu toe het gewelf had verlicht, geheel uit.

Een ondoordringbare duisternis omgaf hem. Hij tastte in zijn zak en vond een doosje waslucifers. Toen hij een ervan had aangestoken, keek hij verschrikt naar boven.

Wat was dat voor een luchtstroom, die van boven kwam en waarschijnlijk ook de fakkel had uitgedoofd? Bij het zwakke, onzekere licht ontdekte hij boven zich een spleet, die steeds breder scheen te worden.

Het mechanisme van het uurwerk werkte nog voortreffelijk. Zoals zijn ontaarde zoon voorspeld had, zouden de muren boven zijn hoofd instorten en hem onder het puin begraven.

De dubbele zoldering gaapte en de beide gedeelten schenen zich steeds sneller te bewegen.

Eén enkele blik overtuigde hem ervan, dat alleen in het midden, op de brits, een veilig plekje was, als hij niet verpletterd wilde worden door de neervallende steenen.

Zijn waslucifer was uitgebrand en hij ontstak een nieuwe.

Met donderend geraas vielen plotseling de beide gedeelten van de zoldering neer. En alsof door dien val een nieuw mechanisme in beweging was gebracht, begon nu onder den markies, zooals kort te voren in het Londen-

sche huis onder de voeten van Raffles, de vloer te bewegen.

Misschien had Cesare deze oeroude inrichting, welke was uitgedacht door vernuftige monniken, als voorbeeld genomen voor de kamer in het huis van zijn moeder, de misdadige waarzegster.

De grijsaard rilde, het koude zweet brak hem uit, toen hij voelde, hoe de vloer onder hem wankelde en scheen weg te glijden.

Maar plotseling werd zijn oor getroffen door een rommelend geraas.

Wat was dat?

Wilder en luider dan de krakende machinerie, die door menschen was gemaakt, weerklonk, als uit de ingewanden der aarde komend, een rommelen, donderen en knallen, dat overging in fluiten en huilen, kraken en gieren, alsof alle duivelen der hel waren losgelaten en met hun krijschende, woeste leger-scharen al nader en nader kwamen.

Plotseling scheen alles een golvende beweging te hebben aangenomen, de muren bogen zich tot elkaar en door merg en been dringende geluiden werden vernomen.

„God beware ons! Ook dat nog!” fluisterde de markies vol ontzetting: „Een aardbeving!”

Een vreeselijke, alles verwoestende aardbeving had een aanvang genomen.

Nauwelijks had de markies een kort gebed uitgesproken, of met een krakend geluid stortte het gewelf ineen.

De bodem maakte golvende bewegingen, een breede kloof ontstond en tegelijk met de houten brits verdween markies Finori in het binnenste der aarde.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een gevecht in de ingewanden der aarde.

„Geen beweging jullie alle drie of er wordt geschoten!” riep Cesare den mannen toe, die juist toen zij gereed waren de schatten der Mafia in de ledige grafnis te bergen, door de leden van het geheimzinnige genootschap waren overvallen.

Raffles, die inzag, dat één noodlottige beweging hun het leven kon kosten, beduidde Henderson, dat hij stil moest blijven staan, terwijl hij dit niet aan Giannettino behoefde te bevelen, daar deze, sidderend over al zijn ledematen, reeds de armen boven het hoofd hield, elk oogenblik verwachtend een doodende kogel in het harte te krijgen.

Maar van dit alles gebeurde niets.

Nog steeds onder de dekking van de vele revolvers, begaven de leden der Mafia zich naar de plaatsen aan het tribunaal en Raffles begreep, dat een van die dwaze, maar daarom

niet minder gevreesde imitaties van een middeleeuwsche rechtspraak ging plaats vinden, gedurende welke hij en zijn makkers naar den vorm ter dood veroordeeld zou worden.

Maar toch gaf hij den moed nog niet op. Hij rekende op zijn goed gesternte, dat hem ook uit deze moeilijkheid een uitweg zou doen vinden.

Drie leden der Mafia kwamen naar de drie gevangenen toe en plaatsten hen op een ruw houten zitplaats, vóór de zetels van den rechter en andere waardigheidsbekleeders, terwijl de gewone leden zich achter hen schaalden, aldus een dubbelen muur vormend, waaruit het wel onmogelijk leek te ontsnappen.

Nu begaf de secretaris zich naar het zwarte gordijn om het register van het genootschap, waarin alle feiten te boek werden gesteld, te halen, maar nauwelijks had de man het gordijn

geopend of een doordringende kreet van schrik klonk op en allen keken naar het verbijsterde gelaat van den man bij het gordijn.

„Wij zijn bestolen!” gilte hij uit, „schandelijk bestolen, al onze papieren, al ons geld en kostbaarheden zijn verdwenen!”

Een vreeselijke verwarring ontstond, alle leden der Mafia snelden naar den eenen wand, waar het gordijn hing, om zich met eigen oogen te overtuigen van den ongelooflijken diefstal en reeds klonken allerlei moordadige kreten, daar niemand er aan twijfelde of de drie gevangenen hadden deze misdaad bedreven, toen het lawaai overstemd werd door een snerpend gefluit, gevolgd door de woorden:

„De politie! De politie! Vlucht! Vlucht!”

Een der aanhangers der Mafia was de vergaderzaal binnengestormd met dezen uitroep en wendde zich nu naar het opperhoofd, dat als een steenen beeld op zijn zitplaats was gebleven.

„De politie! De politie,” hijgde hij. „Zij komen langs den waterweg met een boot! De uitgang langs de rivier is ons afgesneden. Ik ben de eenige van de wacht, die nog leeft! Giosue en Manfredo zijn doodgeschoten door de vervloekte kerels, die hun electriche lichten in onze oogen lieten schijnen om ons te verblinden!”

„Een duivelsch complot!” riep de Capo tandknarsend, „dat is een complot tegen de heilige Mafia. Dit mag niet ongewroken blijven! Niemand anders is daaraan schuld dan deze vreemdeling, de dief onzer schatten. En weet gij, wien ik in hem meen te hebben herkend, ondanks zijn veranderde gestalte? Het is de jonge markies Finori, die ons den dood heeft toegezworen! Door hem, dat zweer ik u, zijn onze beide getrouwen in het uitoefenen van hun plicht gevallen! Welke straf komt hem toe, broeders?” — —

„De dood — — de dood!” krieschte als uit één mond de aanwezigen en weer hieven de Capo en zijn makkers hun revolvers op.

Dit oogenblik had Raffles afgewacht. Met een halfvloed „Voorwaarts!” had hij zich met een enkelen sprong, die slechts mogelijk was voor een geoefend Engelsch sportman en met zijn stalen spieren, over tien der treden van de rotstrap naar boven geslingerd, waar hij den Capo de dreigende revolver uit de hand sloeg, zoodat het eerste schot met een doffen knal in den steenen wand van het hooge gewelf terecht kwam.

Voordat Cesare begreep wat er gebeurde, omklemde Raffles' rechterhand met ijzeren greep de keel van den verbaasden misdadiger, die, gewond als hij was zich niet kon verdedigen en op de steenen trap neerzonk.

Ook Henderson en Giannettino waren vooruitgesneld en hadden zich elk op een der aan-

wezigen geworpen. Als een onontwarbaar kluwen rolden een oogenblik later de zes mannen over den grond.

Dit alles was sneller in zijn werk gegaan, dan de tijd noodig om het te lezen en vóór de verzamelden goed begrepen wat er gebeurde, zagen zij in het half-duister, dat in de zaal heerschte, het gevecht aan. Zij durfden niet te schieten, daar zij natuurlijk gemakkelijk hun eigen broeders hadden kunnen raken.

„Kom hier, vrienden!” hijgde Cesare met groote moeite. „Helpt uw Capo, dierbare broeders!”

Maar zijn stem werd onder Raffles' onmeedoogenden greep al zwakker en zwakker.

De beide vijanden worstelden in elkaars armen en wel wetende, dat zijn leven op het spel stond, spaarde de bandiet ook zijn gewonden rechterarm niet. Met den moed der wanhoop verdedigde hij zich tegen Raffles.

Het was ook hem gelukt, den Engelschman bij de keel te grijpen en ondanks de vreeselijke pijnen, of misschien ook daardoor nog woedender geworden, omklemde hij hem als met een ijzeren tang. Tegelijkertijd had hij Raffles linkerbeen met zijn rechter omvat en zodoende dwong hij zijn tegenstander, ondanks diens worstelkunst, bij hem op de treden der trap te blijven, waar hij trachtte door allerlei bewegingen den Engelschman, die veel last had van zijn gummibuik, langs de trap neer te werpen in het vertrek, waar de bondgenooten zich bevonden.

Maar het was hem onmogelijk, zich zoo snel van zijn tegenstander los te werken.

Nu had echter ook deze al zijn krachten en energie ingespannen en met een ruk zich van het lichaam van zijn vijand losgerukt. Plotseeling greep hij den Capo bij keel en borst.

De ontstelde misdadiger voelde, hoe hij met geweldige kracht werd opgetild en bijna verlamd van schrik staarde hij naar beneden in de diepte, waarboven Raffles' gespierde arm hem liet zweven.

Maar toch wierp Raffles zijn vijand niet naar beneden. Hij zag in, dat dit niets zou hebben gegeven.

Om hun hoofdman ter hulp te snellen, waren eenige aanwezige leden der Mafia boven op de schouders van hun medeleden geklommen en naderden nu het hooger gelegen gedeelte der zaal, evenals men dit vroeger met een ladder deed, die tegen de wallen van een belegerde vesting moest worden geplaatst.

Henderson was intusschen gereed gekomen met zijn tegenstander, die bewusteloos aan zijn voeten lag en reeds wilde hij zich naar zijn meester wenden, om deze van zijn vijand te bevrijden, toen zoo'n levende toren hem naderde.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, til-

de Henderson zijn reusachtig been op en liet dit met volle kracht neerkomen op de schouders van den Italiaan, die met een zijner medeleden op de schouders genaderd was. Door den schok tuimelden beiden achteruit en wel met zó'n vaart, dat zij twee anderen medesleepten in hun val, zoodat in één oogenblik zes mannen op den steenen vloer lagen te spartelen.

Nu schoof Henderson zijn arm om het middel van Cesare, die wanhopige pogingen deed om zich van Raffles te bevrijden, tilde hem op en wierp hem als een zak zout naar beneden, bovenop de spartelende medeleden.

Een kreet van pijn weerklonk en men hoorde de beenderen kraken. Maar Henderson luisterde daar niet naar. Thans bevrijdde hij den armen Giannettino, die bijna gestikt was onder den greep van een reusachtigen Italiaan, van diens tegenstander en stond op het punt ook deze naar beneden te werpen, te midden der anderen, toen hij bedacht, dat dit wel gevaarlijk kon zijn. Dan toch bevonden zij zich alleen op de verhooging en stond hun vijanden niets meer in den weg om te schieten.

Met een ruk nam hij daarom de beide handen van den uitgeputten Italiaan in zijn ééne reusachtige rechterhand en hield ze hem op den rug. Een gebrul van pijn steeg op uit de keel van den Italiaan, want Henderson was, wanneer hij woedend was, nu juist niet zachtzinnig te noemen.

Hij hield den man als een beschermend schild voor zich, terwijl Raffles en Giannettino zich plat op den grond hadden geworpen en half bedekt waren door de steenen opstaande randen van de zitplaatsen, in dit gedeelte van de zaal.

Raffles had Giannettino een van zijn revolvers gegeven en beiden hielden zich tot schieten gereed.

„Hebt U voor mij ook nog zoo'n pistooltje, mylord?" vroeg Henderson aan Raffles, op een toon, alsof hij om een beetje vuur voor zijn sigaret vroeg.

Raffles wilde hem een revolver overhandigen en van deze gelegenheid meende de Italiaan, die nog steeds met de handen op den rug stond, doch nu wat van zijn vermoeienis bekomen was, gebruik te moeten maken, om een poging aan te wenden om los te komen. Maar Henderson was er op voorbereid en kneep alleen nog maar wat harder in de handen van zijn gevangene.

Wederom stiet deze een woest gebrul van pijn uit, maar boven deze harde stem uit klonk plotseling een geloei, dat een rilling joeg door alle aanwezigen. Dat was geen menschelijk geluid meer, dat was een donderen, een rommelen, een krijschen, een gieren en kraken uit het binnenste der aarde, die zich scheen te

willen mengen in de twisten der menschen, die het gewaagd hadden in haar binnenste een gevecht op leven en dood aan te vangen.

Uit de diepste diepten en kloven van de aarde scheen een reusachtig monster, huilend en brullend en alles vernietigend, naderbij te komen.

Nimmer had Raffles, had waarschijnlijk geen enkel levend wezen, dergelijke geluiden vernomen!

Fluitend en gillend, met donderend, krakend geraas kwam het nader, steeds sterker wordend totdat het een onverdraaglijk lawaai was geworden, waarbij alle menschelijke, aardsche geluiden, al waren het duizenden kanonschoten of de mokerslagen van reusachtige stoomhamers, kinderspel geleken.

En steeds kwam het ontzettende nader, altijd sterker werd het geluid.

„Een aardbeving! Vlucht! Vlucht!" schreeuwden de misdadigers en allen haastten zich naar den dichtsbijzijnden uitgang.

Toen voor een oogenblik het onzichtbare monster in het binnenste der aarde zweeg en slechts een verwijderd gebrom werd vernomen, als van een roofdier, dat zich bukt om den sprong te doen, schreeuwde de Capo op wanhopigen toon:

„Helpt, broeders! Redt den Capol!"

Eenige der mannen vervolgden, zonder te luisteren, hun weg. De anderen echter hieven nog eenmaal hun revolvers op. Met den laatsten moed der wanhoop echter scheurde Cesare zich plotseling los en in een paar sprongen had hij, zonder dat Raffles het hem had kunnen beletten, den uitgang der catacomben bereikt.

Raffles liet hem gaan en sprong met zijn twee vrienden naar de hoogste zitplaatsen, vlak bij de nis, waar de schatten van de Mafia geborgen waren.

Met zijn gewone scherpzinnigheid had hij begrepen, dat de vloer en zoldering eerder dan de wanden zouden instorten en hij meende het te moeten wagen, zich in de nis te verbergen.

Er was plaats genoeg voor hun drieën en met kloppend hart wachtte het drietal af, wat er verder gebeuren zou.

Daar liet zich opnieuw het afschuwelijke gerommel hooren. Was het eerst meer een huilen, gillen en fluiten geweest, alsof alle duivels der hel waren losgelaten, nu waren de geluiden nog ontzettender voor het menschelijk oor. Knarsend, krakend en alles vernielend kwam het nader. En nu geleek het plotseling op den onverhoedschen sprong van een reuzentijger, die in den nacht de menschen aanvalt.

Raffles voelde den grond onder zijn voeten wankelen, en hield zich vast aan de graniet-

rotssteen, waar in de ledige grafnis de milioenen verborgen lagen.

Beneden doofden de fakkels uit en nu en dan, ondanks het woeste lawaai der elementen vernam men menschelijke angstkreten.

Want overal in het rond begonnen de rotsen te wankelen. Als los zand vielen de gemetselde muren van het gewelf ineen en onder het hulpgeschreeuw der bandieten stortte de zoldering naar beneden. Steenen en rotsblokken vulden de ruimte.

Ook de granieten zijwanden, waarin in den loop der eeuwen met veel moeite graven en trappen waren uitgehouwen, wankelden, maar zij hielden het uit.

Dichtbij de trap echter, waar het metselwerk begon, opende zich een breede afgrond. Hierin stortte de aanvoerder der Mafia, Cesare Ginozzi, de ontaarde zoon van den markies, en de aarde verzwolg hem met al zijn droomen van rijkdom, grootheid en macht!

TIENDE HOOFDSTUK.

De verwoesting van Messina.

Zooals de vluchteling aan den Raad van Elf had meegedeeld, was door den detective Sarpi, den jongen Finori en Charles Brand, bijgestaan door eenige beambten der geheime politie, een verwoede strijd gestreden met de wachtposten der Mafia.

De gravin had zelfs geen enkelen kreet geslaakt, al was zij ook doodsbleek en angstig geweest. Zij had echter vergeten, gebruik te maken van haar sierlijke wapens.

De manschappen van Sarpi hadden fakkels aangestoken, toen men met zachte roeislagen verder het kanaal binnendrong. Hier en daar liet de detective halt houden om met den loop van zijn revolver tegen de wanden te kloppen. Hij kon echter den geheimen ingang niet ontdekken.

Maar op dit oogenblik overviel ook hen de aardbeving, die zich met een angstwekkend geloei, dat op lugubere wijze door de onderaardsche gewelven werd weerkaatst, aankondigde.

„Een aardbeving! Een aardbeving!” klonk het uit de monden der politie-mannen, die, uit vrees voor dit in Italië maar al te vaak voorkomende natuurverschijnsel, hun werk verga-ten.

Zij grepen naar de riemen, lieten de boot keeren en roeiden uit al hun macht om open vaarwater te bereiken, waar zij ten minste beveiligd zouden zijn tegen neervallend gesteente.

Maar het was reeds te laat. Allen keken naar boven, naar de gewelven, die zich boven hunne hoofden uitstrekten.

En ziet, zij wankelden!

Maar dank zij hun reusachtige stevigheid hielden zij stand!

Groote stortzeeën echter kwamen aanrollen van de Calabrische kust, zich voortspoedend als een reuzenpaard van Neptunus. Zij stroomden ook dit kanaal der Torrente binnen en hieven de boot op tot dichtbij de gewelven.

Plotseling vielen met luide plonsen steenblokken van boven in het water, niet ver van de boot verwijderd. Een breede, spleetvormige opening ontstaat boven hunne hoofden en plotseling stort, tot groote verbazing van de personen in de boot, een menschelijke gedaante naar beneden. Met een zachten kreet verdwijnt hij, op korten afstand van het vaartuig, in de golven.

Het ware met den drenkeling gedaan geweest, als de jonge markies niet juist de lichtbundel van zijn electriche zaklamp over het water had laten schijnen, zoodat hij het grijze hoofd, dat boven water verscheen, had opgemerkt.

Hij had onmiddellijk de trekken van zijn vader herkend. Het was hem alsof de oude man plotseling uit den hemel wederom op aarde kwam en één oogenblik stond Luigi als versteend. Maar het volgende oogenblik had hij zijn tegenwoordigheid van geest terug en wilde over boord springen, om den drenkeling te redden.

Maar zijn vrienden, die dit zagen, weerhielden hem met geweld. Het zou zijn dood hebben kunnen kosten, nu van alle kanten stukken steen en rots naar beneden vielen.

Voorzichtig werd naar de plek geroeid, waar het grijze hoofd van den markies nog even boven water uitkwam en, al zijn krachten inspannend, gelukte het Luigi inderdaad den arm van den met het water worstelenden drenkeling te grijpen.

Handig klemde de grijsaard zich aan den rand der boot vast en men trok hem met behulp van den detective aan boord, terwijl Brand en de anderen aan de andere zijde gingen staan, opdat hun boot haar evenwicht niet zou verliezen.

Maar zij verkeerden nog in het grootste gevaar. Met groote moeite baanden de mannen zich een weg terug, in voortdurenden strijd met de woeste golven, waardoor zij nu eens

hoog in de hoogte werden geheven, dan weer diep naar beneden geslingerd.

Meer dan eens meenden de dappere mannen, dat hun einde was gekomen. De grijsaard, die op zoo toevallige wijze door hen was gered, lag uitgeput en half bewusteloos in de boot neer.

Eindelijk hadden zij het eind van het kanaal weer bereikt. Maar ook daarbuiten kookte en bruisde de zee. De hemel was verduisterd door rook, stof en wolken en de woeste zee beukte schuimend tegen het vernielde strand, overstroomde de gescheurde kaden en behalve de gebarsten muren van de eenmaal zoo schoone Paleisstraat, waren de huizenrijen, de ontelbare witte gebouwen, die langs de glooiende hellingen hadden gestaan, verdwenen.

Van al de honderd kerken van Messina verhief zich geen enkele meer, verdwenen waren de San Gregorio en de Badazzia, San Francisco en San Giovanni, universiteit en kazernes, hospitaal en schouwburg.

Tevergeefs zochten zij die in de boot zaten, met strakke blikken naar de heerlijk schoone stad, de parel van Sicilië, een der bloeiendste, grootste handelssteden van Italië, welke zij kort te voren stralend van pracht en schoonheid hadden verlaten.

Het heerlijke Messina met haar 200,000 inwoners bestond niet meer!

Een rookende puinhoop, een rij treurige ruïnen van de paleizen aan de zee — dat was alles wat in één oogenblik van vernieling het noodlot van Messina had voltrokken.

De oude markies had zich opgericht. Met een glimlach vol geluk en weemoed tegelijk herkende nu ook de vader zijn zoon. Zij omhelsden elkaar, terwijl gravin Marietta weenend de handen van den grijsaard kuste.

Maar het was bijna onmogelijk om te kampen tegen den golfstroom, die de boot in noordelijke richting dreef, langs de puinhoopen van de noordelijke Strada Vittorio Emanuele.

Plotseling greep Luigi den arm van zijn vader.

Een algemeene kreet van verbazing weerklonk.

Zelfs dezen keer, nu alles verwoest was, had het lage paleis Finori, dat slechts één verdieping telde en door ijzeren ankers werd gestut, weerstand geboden. Het was het eenige huis, dat in zijn geheel was blijven staan.

Met groote moeite gelukte het hun aan de vernielde kade te landen.

Zij betraden het huis en nauwelijks hadden allen zich verzameld in de bibliotheek van den ouden markies, om te luisteren naar het verhaal van zijn lotgevallen, toen vanuit den kelder doffe slagen werden vernomen.

Allen ijlden door de kastdeur naar beneden.

Wie beschrijft de groote vreugde en verbazing van Brand, toen hij daar, wel bleek en uitgeput en bloedend gewond door de neergelassen steenen, maar overigens in goeden welstand, zijn vriend Raffles met diens getrouwe dienaren Henderson en Giannettino aantrof.

Vol bewondering voor zooveel heldenmoed luisterde men naar zijn verhalen over de beleefde avonturen en de verworven schatten van de door het noodlot vernietigde Mafia.

Eerst nu behoefden Luigi en zijn bekoorlijke bruid niet meer bevreesd te zijn.

Cesare was dood!

Rillend dacht de oude markies aan de afgrijselijke uren, die hem door zijn ontaarden zoon waren bereid. Ondanks al zijn moed en wilskracht was in dezen nacht zijn haar sneeuwwit geworden.

Met fakkels en electrisch licht begaven zich detective Sarpi, Raffles, Brand, Henderson en Giannettino nog eenmaal naar beneden naar de plaats der verschrikkingen, vanwaar zij in verschillende pakken en bundels de schatten haalden uit het steenen graf.

Raffles, die zijn wonden niet telde en als steeds onvermoeid was, nam de regeling der schatten op zich. Hij stelde markies Finori weer in het bezit van zijn vermogen, zonderde één millioen Lire af voor zijn Londensche armen en stelde de overige acht millioen aan den burgemeester van Messina ter hand, aan te wenden ten bate van de slachtoffers.

Den volgenden dag vertrok hij met de „Zee-meeuw“, welk jacht als door een wonder geen averij had opgelopen, naar Engeland, om van daaruit voedsel en geneesmiddelen voor de slachtoffers te zenden.

Toen zij terugkwamen en men de ramp eenigszins was te boven gekomen, had het huwelijk plaats van Luigi en Marietta, een jong geluk, ontsproten op de puinhoopen van het verwoeste Messina.

De volgende aflevering (Nr. 535) zal bevatten.

DE GOUDMAKER.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885